

ΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ!

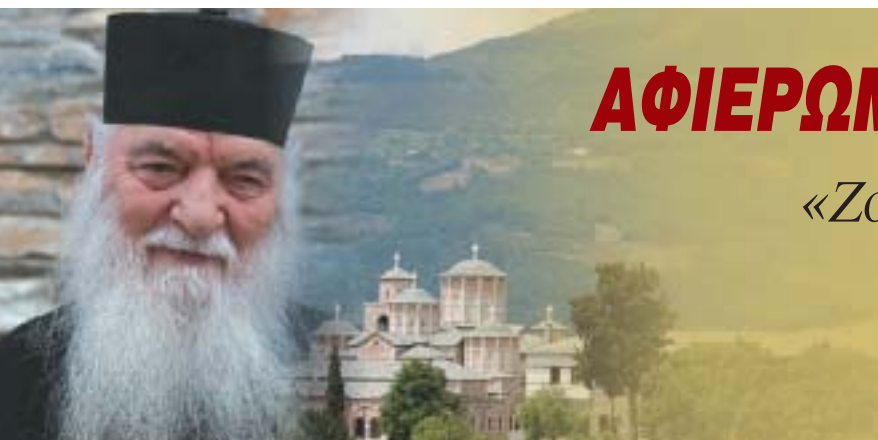
Μᾶς σύναξε καί φέτος ἡ χάρις τῆς Παναγίας μας νά γιορτάσουμε τή σεπή Κοίμησή Της, νά ἀφεθοῦμε στόν ὠκεανό τῆς ἀπροσμέτρητης στοργῆς Της, νά κοινωνήσουμε τήν ἐλπίδα. Μιά ἀνεξήγητη ἔλξη, ἕνα κάλεσμα – θαρρεῖς- προσωπικό, μιά ἰδιαίτερη οἰκειότητα μᾶς ἔφερε κοντά Της, νά τιμήσουμε Ἐκείνη, πού εἶναι τιμιωτέρα τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεῖμ. Ἄν, εἴκοσι αἰῶνες πρὶν, ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας μᾶς συνάθροισε σπὶ Γεθσημανή, ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, τοὺς Ἄποστόλους νά Τὴν κατευδώσουν, ἰδοὺ καί σήμερα ἀναρίθμητα πλήθη συναθῆκαμε σέ πόλεις καί χωριά, σέ βουνά καί ἀκρογιαλιές, σέ λαμπροστόλιστους ναοὺς καί γραφικὰ ἐξωκλήσια, ὕμνους δοξολογητικούς καί παρακλητικούς νά Τῆς ψάλομε, τὰ ἀκριβότερα μύρα τῆς ἀγάπης μας νά Τῆς προσφέρουμε. Καί τοῦτο, γιατί ἔχουμε ἀκλόνητη μέσα μας τὴ βεβαιότητα ὅτι ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι καί δική μας μητέρα.

Ὅταν ψηλά ἀπὸ τὸν Σταυρό ὁ Ἰησοῦς ἀπευθυνόταν στόν ἀγαπημένο Του Μαθητὴ καὶ Εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, μέ τό «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου», ἐκείνη τὴν ὥρα ἐπικύρωνε τὴν ἱερὴ καὶ ἄρρηκτη σχέση τῆς Παναγίας μας μέ τὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἔγινε ἡ Παναγία μας Μάνα ὅλου τοῦ κόσμου. Ζεῖ ἀνάμεσα μας, περπατάει στοὺς δρόμους μας, μπαίνει στὰ σπίτια μας. Γνωρίζει τοὺς πόνους μας. Μπορεῖ καὶ βλέπει πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπό μας, τῆς ψυχῆς μας τὸ βάθος. Παίρνει τοὺς στεναγμούς μας, παρακαλεῖ τὸν Υἱό Της κι Ἐκεῖνος ἐπεμβαίνει γιὰ χάρις Της, καὶ τῆς ζωῆς μας τὰ πικρά νάματα μεταποιεῖ εἰς ἰάματα.

Στὴ ζωὴ ὅλων μας ἔρχονται ὄρες, πού ἡ ρομφαία τοῦ πόνου σχίζει τὰ σπλάγχνα μας. Νοιώθουμε τότε μόνοι, ὅμως δέν εἴμαστε. Εἶναι Ἐκείνη κοντά μας, πού δοκίμασε στὸ ἔπακρο τὴν ὀδύνη, καὶ στέκεται δίπλα μας, γιατί εἶναι Μάνα καὶ οἱ μάνες δέν φεύγουν ἀπὸ τὸ πλευρό τῶν παιδιῶν τους.

Στὴ ζωὴ ὅλων μας ἔρχονται ὄρες πού οἱ πόρτες τριγύρω μας

Συνέχεια στί σελ. 2.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ στὸν π. Ἀντώνιο Ζούπη

*«Ζοῦσε καὶ ἀνέπνεε γιὰ νά μᾶς ἐμπνέει
τὴ λαχτάρα τοῦ Παραδείσου...»*

ΚΟΝΤΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ!

Συνέχεια από τη σελ. 1.

κλείνουν και σβήνουν τά φῶτα. Εἶχαν κλείσει καί γιά Ἐκείνη κάποτε οἱ πόρτες στή Βηθλεέμ καί δέν ὑπῆρχε τόπος σέ κατάλυμα νά γείρει. Τῆς Παναγίας, ὅμως, ἡ πόρτα δέν κλείνει ποτέ, τά φῶτα Της δέν χαμηλώνουν, γιατί εἶναι Μάνα καί οἱ μάνες δέν κοιμούνται καί δέν κουράζονται νά περιμένουν.

Στή ζωή ὄλων μας ἔρχονται ὄρες, πού οἱ πάντες ὑπογράφουν τήν καταδίκη μας. Τό βίωσε καί ἡ Παναγία μας, ὅταν κυκλοφορώντας ἀνάμεσα σέ κακίτροπους Ναζαρηνούς ἀντιμέτωπος τόν θυμό καί τά πικρά τους λόγια. Ὅταν ὄλοι μᾶς πληγώνουν καί μᾶς ἀποπέμπουν, Ἐκείνη μᾶς ὑποστηρίζει ἕως τέλους, γιατί εἶναι Μάνα καί μᾶς σκεπάζει μέ τήν ἀγάπη Της, χρεώνεται ὅλα τά βάρη μας καί μᾶς ἀνοίγει δρόμους μέ τόν βηματισμό Της.

Στή ζωή ὄλων μας ἔρχονται ὄρες, πού νοιώθουμε νά μᾶς κυκλώνουν τά προβλήματα, «αἱ τοῦ βίου μας ζάλαι ὡσπερ μέλισσαι κηρίον». Ἐρχονται ὄρες, πού ἀπεγνωσμένα ἀναρωτιόμαστε «πρός τίνα καταφύγω», «πού προσδράμω καί σωθήσομαι», μέ ποιόν νά μοιραστῶ τόν πανικό μου, σέ ποιόν νά προστρέξω στή θλίψη μου, πού νά ἀκουμπήσω τήν ἐλπίδα μου; Ἰδού, καί τότε εἶναι κοντά μας Ἐκείνη, προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυνη, ἐλπίς ἀπλησιζόμενων, θλιβομένων χαρά καί ἀντίληψις, γιατί εἶναι Μάνα τοῦ Παντοδύναμου, καί ἔχει παρηγοσία στόν Υἱό Της. Ἀκόμα καί ὅταν τήν παρακαλοῦμε γιά τό θαῦμα, εἶναι ἐκεῖ, μᾶς περιμένει, ἕτοιμη νά ἀνταποκριθεῖ, γιατί εἶναι Μάνα, καί οὐδείς προστρέχων στή χάρη Της κατσοχυμμένος ἀπό

Ἐκείνη ἐκπορεύεται.

Στή ζωή αὐτή ὅλα ὀδεύουν πρὸς τή φθορά καί τόν θάνατο. Ὅλα κάποτε τά ἐγκαταλείπουμε. Ὅμως, ἀκόμη καί τότε ἡ Παναγία θά παραμένει κοντά μας, γιατί εἶναι μᾶνα, ἡ Μάνα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας, ἡ «λυτρουμένη ἐκ θανάτου» τήν ψυχή μας μέ τίς ἀνύστακτες πρεσβεῖες Της.

Προσπλύνουμε τό βλέμμα μας στή γαλήνια μορφή Της καί ἱλιγγιᾶ ὁ νοῦς μας ἐμπρός στήν ἀσύλληπτη τιμὴ καί δόξα, νά ἔχουμε καί δική μας μητέρα τή Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τή Δέσποινα τοῦ κόσμου, τήν ὑψηλότερα τῶν οὐρανῶν, Ἐκείνη, πού μετά τήν ἔνδοξη μετὰστασή Της παρίσταται ὡς βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ «ἐν ἱματισμῷ διακρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη». Τέτοια Μητέρα ἔχοντας, πανίσχυρη σέ μεσιτεία, εὐλογα ἀναρωτιόμαστε πῶς δικαιολογεῖται ἡ τόση φτώχεια στήν πίστη μας, ἡ τόση ἀπελπισία στή ζωή μας.

Γιορτῆ Της Παναγίας μας σήμερα, ἐπίσημη καί λαμπρή, καί ἰδού ἀναρριπίζεται ἡ πίστη στίς ψυχές μας, γιγαντώνεται ἡ ἐλπίδα μας, καί βιώνουμε ἐντονότερα τή λαχτάρα τῆς ἀναζήτησης τοῦ προσώπου Της στή ζωή μας. Δεκαπενταύγουστος καί τήν νοιώθουμε νά χαμηλώνει ἀπό τά οὐράνια δώματά Της, νά εὐλογεῖ τά πέρατα τῆς οἰκουμένης καί νά μᾶς ἀγγίζει μέ τή χάρη Της.

Εἶθε αὐτή ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας Της καί τῆς κραταιᾶς Της προστασίας νά ἀποτελεῖ καθημερινό μας βίωμα, πηγὴ βεβαίας ἐλπίδας καί αἰτία ἀναφαίρετης χαρᾶς στή ζωή μας. Ἀμήν. •

Μητροπολίτου Δημητριάδος & Ἀλμυροῦ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Παναγία Γλυκοφιλοῦσα (λεπτομέρεια) Ἱ. Μονῆς Καλογραιῶν Μεσσηνίας.
«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑ», ἐκδ. ΜΙΛΗΤΟΣ.

Ἀντιαιρετικά

ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ-ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

Πολλές παραθρησκευτικές καί ἀντιχριστιανικές κινήσεις χρησιμοποιοῦν τίς λέξεις αὐτογνωσία καί ἐσωτερισμός (Ἐποκρυφισμός, Γνωστικισμός, Γιόγκα, Διαλογισμός κ.ἄ.). Οἱ λέξεις αὐτές ἔχουν εἰδικό νόημα καί περιεχόμενο, ἐκφράζουν τήν πνευματική διδασκαλία καί πίστη αὐτῶν τῶν κινήσεων καί γίνονται παγίδες, πού αἰχμαλωτίζουν, ὅσους δέν γνωρίζουν τή σημασία τους, στή σκοτεινὴ φυλακὴ αὐτῶν τῶν κινήσεων.

1. Αὐτογνωσία: Ἡ λέξη αὐτή ἔχει σχέση μέ τό παραθρησκευτικό καί μαγικό σύστημα τοῦ Ἐποκρυφισμοῦ, ὁ ὁποῖος, μέ τεχνικές πού ἐφαρμόζει, ἀναζητᾶ νά γνωρίσει τίς «ἀπόκρυφες καί μυστικές δυνάμεις» πού κρύβονται πίσω ἀπὸ τά φυσικά πράγματα ἢ τό ἀνθρώπινο πνεῦμα. Τίς δυνάμεις αὐτές προσπαθεῖ νά μελετήσει ἢ νά ἐκμεταλλευθεῖ μέ εἰδικές τεχνικές καί μαγικές λατρεῖες, πού κάνουν «εἰδικοί μύστες». Ἡ γνώση αὐτῶν τῶν «ἀπόκρυφων δυνάμεων» ὀδηγεῖ στή γνώση τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καθενός, δηλ. στήν «αὐτογνωσία».

2. Ἐσωτερισμός: Ἡ λέξη αὐτή περικλείει καί ἐκφράζει ἓνα εἶδος Ἐποκρυφισμοῦ. Ὅσοι τήν χρησιμοποιοῦν θέλουν νά δηλώσουν ὅτι οἱ παραδόσεις, οἱ διδασκαλίες καί οἱ τεχνικές του ἀνήκουν σ' ἓναν «ἐσωτερικό κύκλο» ἀνθρώπων, στοὺς «Μεγάλους Μύστες», καί εἶναι ἀπρόσιτες, δέν μποροῦν νά τίς γνωρίσουν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. Αὐτὲς ἀποτελοῦν τόν μοναδικό

δρόμο, πού ὀδηγεῖ στήν «ἀληθινὴ γνώση» τοῦ σύμπαντος καί στή σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ὁ δρόμος βρίσκεται μέσα στόν ἄνθρωπο καί ὅλα πραγματοποιοῦνται αὐτόματα, μέ ἐσωτερικές διαδικασίες.

Μέ αὐτὲς τίς Ἐποκρυφιστικές τεχνικές ὁ ἄνθρωπος αὐτοβυθίζεται μέσα του, ἡ συνείδησή του διευρύνεται καί γίνεται συμπαντική. Ἐτσι, ὑποτάσσει ὅλες τίς συμπαντικές καί ἀπόκρυφες δυνάμεις καί, μέσῳ τῆς ἐνεργοποίησης τῆς σκέψης, δηλ. τῆς ἀλλαγῆς τῆς νοητικῆς κατάστασης, μπορεῖ νά κάνει ὅ, τι θέλει. Γιά τοὺς ἐσωτεριστές, Θεὸς εἶναι ΜΟΝΟΝ Ο ΕΑΥΤΟΣ ΤΟΥΣ. Δέν ὑπάρχει Θεὸς ἔξω ἀπὸ τόν ἄνθρωπο. Τά πάντα ὑπάρχουν καί βρίσκονται μέσα στόν ἄνθρωπο.

3. Οἱ θεωρίες αὐτὲς τοῦ ἐσωτερισμοῦ εἶναι ἀντιχριστιανικές, φανταστικές, οὐτοπικές καί ψευδεῖς· εἶναι ἀναπόδεικτοι, δαιμονικοί ἰσχυρισμοὶ καί φοβερὴ πλάνη· εἶναι «κενὴ ἀπάτη». Ἡ μόνη ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικρὸς, ἀδύναμος καί ὑποδουλωμένος στόν Διάβολο, στήν ἁμαρτία, στό κακό, στή φθορά καί στόν θάνατο· δέν μπορεῖ νά σωθεῖ ἀπὸ μόνος του. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἔσωσε τόν ἄνθρωπο ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἦρθε στόν κόσμο, ὁ Θεάνθρωπος, ζωοδότης καί Λυτρωτὴς Ἰησοῦς Χριστός. «Ἐδεοῦμεθα Θεοῦ σαρκουμένου καί σταυρουμένου, ἵνα ζήσωμεν», ὅπως λέγει ὁ ἅγιος καί πνευματέμφορος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Σωτήρας τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ κόσμου εἶναι ὁ παντοδύναμος Κύριος καί Θεὸς Ἰησοῦς Χριστός.

Ὁ ἐσωτερισμὸς ἀποκόβει τόν ἄνθρωπο ἀπὸ τόν ζωντανό Θεὸ καί τόν ὀδηγεῖ στήν αἰώνια καταστροφή, μακριὰ ἀπὸ τόν Θεὸν ἄνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό, πού εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τῆς ἀνάστασης καί τῆς χαρᾶς. •

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Κολλᾶς, Ἱεροκίρυξ, τ. Καθηγητής

‘Ο φύλακας’ Αγγελός μας

ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑΣ ΝΙΚΟΔΗΜΗΣ, ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

Μέ καρδιές συντετριμμένες από τόν αιφνίδιο αποχωρισμό, αλλά μέ αισθήματα εμπιστοσύνης στό θέλημα του Θεού καί βεβαίας ελπίδας, προπέμπουμε σήμερα τόν πολυφίλητο καί πολυσέβαστο Γέροντά μας, τόν φιλόστοργο Πατέρα μας, από τά μαθητικά μας ακόμη χρόνια, τόν κήτορα τῆς Μονῆς μας, στίς Μονές του Παραδείσου.

Τόν κατευδώνουμε μέ ανθρώπινο πόνο, ναι, γιατί ἡ σωματική του παρουσία ὑπῆρξε γιά μᾶς, ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἀπό δείγμα τῆς θείας παρουσίας στή ζωή μας. Ὅταν μᾶς ἀνέλαβε στό πατρικά του χέρια, ἤμασταν μικρά παιδιά ἀκόμα, μαθήτριες, ἀκόμα καί νήπια κάποιες ἀπό μᾶς. Ἐγινε ἡ παρηγορία, ἡ χαρά, τό λιμάνι, τό στήριγμα μας καί γιά τή Μονή μας, πού δημιουργήθηκε κατόπιν, τό ἀλεξικέραυνο στους πειρασμούς, ὁ πόλος ἔλξης τῆς χάριτος του Θεοῦ.

Ἡ ζωή του, ἀπό τήν ἀρχή ἕως τό τέλος, ὑπῆρξε μία θυσία, ὄχι μόνο γιά μᾶς, ὄχι μόνο γιά τό πλῆθος τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, ἀλλά γιά τόν καθένα πού χτυποῦσε τήν πόρτα του. Ἡ πονετική ψυχική του συνέπασχε μέ κάθε ἀναγκασμένο. Ἡ φιλοξενία του παροιμιώδης. Τό σπίτι του καί ἡ Μονή μας ἦταν καταφύγιο γιά πλῆθος ἀνθρώπων, πού ἀποζητούσαν τόν λόγο, τό χαμόγελο, τή συμπάρασταση, τή συμβουλή του, πού γεύονταν ἐπανειλημμένα τόν πλοῦτο τῆς ἐλεήμονος καρδιάς του. Ἐγγαμοί, ἄγαμοί, μικρά παιδιά, ἄποροι, πρόσφυγες, ἀπεγνωσμένοι, ἔβρισκαν κοντά του ἀποκούμπι, προσοχή, φροντίδα, ἐλπίδα, ἀγάπη, στέγη, τροφή, ἐνίσχυση. Γινόταν τοῖς πᾶσι τά πάντα καί κέρδιζε τούς πάντες.

Κυρίως, ὅμως, γιά τό μοναστήρι μας, πού τό ἀνέστησε μέ ἀπροσμέτρητους κόπους, μόχθους καί φροντίδες, ἦταν ὅλα αὐτά τά χρόνια ὁ τροφέας, ὁ γαλουχός, ὁ δάσκαλος, ὁ φροντιστής, ὁ φύλακας ἀγγελός μας.

Ζοῦσε καί ἀνέπνεε γιά νά μᾶς ἐμπνεῖ Χριστό, νά μᾶς διδάσκει εὐσέβεια, νά μᾶς μυεῖ στήν προσευχή, νά σπείρει στίς ψυχές μας τήν ἀρετή, τήν ἀγάπη γιά τούς Ἁγίους, τή λαχτάρα γιά τόν Παράδεισο, τόν πόθο γιά τό Σῶμα του Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, τήν ὁποία λάτρευε καί γιά τήν ὁποία ἔπασχε καί συχνά ἔλεγε: «πονᾶ, καίγεται ἡ ψυχή μου γιά τήν Ἐκκλησία!».

Μᾶς ἄφησε παράδειγμα ἀγιότιος, ἐντολή ἐνόπιος, ὑπόδειγμα εὐλάβειας, θυσίας, ἀνδρείας καί λεβεντιάς πνευματικῆς, τάξεως καί συνέπειας, ὑπομονῆς καί ἀνεξικακίας.

Ζοῦσε καί ἀνέπνεε σάν στό φυσικό του περιβάλλον στήν ἱερή ἀτμόσφαιρα τῆς Θείας Λειτουργίας. Ὅσος καί ἂν ἦταν ὁ κόπος καί οἱ φροντίδες τῆς προηγούμενης ἡμέρας, στή Θεία Λειτουργία γίνονταν ἄλλος ἐξ ἄλλου καί περοφυοῦσε ὡς αἰτός μέ τή σφραγίδα τῆς Χάριτος του Θεοῦ πάνω του, πού ἀνανέωνε κάθε φορά τῆς σωματικές καί πνευματικές του δυνάμεις. Παρακαλοῦσε τόν Θεό νά μήν χάσει οὔτε μία Θεία Λειτουργία μέχρι τήν τελευταία του πνοή. Καί ὁ Ἅγαθός Κύριος ἔκανε στόν δούλο Του αὐτή τή Χάρη. Ἡ τελευταία του Θεία Λειτουργία, τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, σφράγισε τήν ἐπίγεια ζωή του, δύο ἐβδομάδες πρὶν συμπληρώσει τά 58 χρόνια ἱε-

ρατικής διακονίας του.

Χθές, Δευτέρα, ἡμέρα τῶν Ἀγγέλων, διάλεξε ὁ Κύριος νά τόν ἐνώσει μέ τόν χορό τῶν Ἀγγέλων, τούς Ὅποιους ὅλη του τή ζωή ἀγάπησε καί διακόνησε. Καί ἐμεῖς, σήμερα στήν ἐξόδιο ἀκολουθία του, ἀτενίζουμε νοερά τήν ἁγία ἱερατική του ψυχή νά εἰσέρχεται μαζί Του στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, στό ἄνω θυσιαστήριο, ὅπου θά συλλειτουργεῖ μέ τῆς Οὐράνιες Ταξιαρχίες, μνημονεύοντας ὅλους μας ἐνώπιον του Ἁγίου Θεοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ παρηγορία μας στή θλίψη του ἀποχωρισμοῦ. Γι’ αὐτό σήμερα ἔχουμε στή Μονή μας καί στίς καρδιές μας ἀνάσταση. Καί παρακαλοῦμε τήν ἀγαπημένη μας Πρεσβυτέρα, τήν οικογένεια τῆς Τασούλας μας, τούς οἰκείους, ὅλα τά πνευματικά μας ἀδελφία, πού μπῆκαν ὅπως καί ἐμεῖς κάτω ἀπό τό πετραχήλι του, νά κρατήσουν καί στίς δικές τους ψυχές τήν ἀναστάσιμη χαρά τῆς ἀνάπαυσης του πεφιλημένου Πατρός μας. Ὁ Γέροντας

ἄφησε τόν πρόσκαιρο βίο καί ἀναγεννήθηκε στήν αἰώνια ζωή, ἀφήνοντας σέ ὅλους μας τή βαριά κληρονομιά του: τήν εὐσέβεια, τήν ὀρθόδοξη πίστη, τήν ἀκλόνητη ἐνόπια, τόν ἀνδρεῖο πνευματικό ἀγῶνα πού ὁ ἴδιος ἔκανε σέ κάθε περίπτωση καί ἀκόμα, τήν εὐλογία καί τήν εὐχή του νά βαδίσουμε στά δικά του ἅγια ἴχνη.

Ζητοῦμε τῆς εὐχῆς σας, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἅγιοι Πατέρες, σεβαστές Γερόντισσες καί ἀδελφές, ἀδελφοί καί ἀδελφές μας στόν κόσμο, νά τηρήσουμε τήν παρα-

καταθήκη του, νά ἀγωνισθοῦμε μέ τή δική του λεβεντιά, ὅπως ἤθελε, δίδαξε καί ζητοῦσε ἀπό μᾶς, νά γίνουμε τό καύχημα καί τό καμάρι του, νά ζήσουμε μέ ὅλη τήν ὑπαρξή μας τό ὕψος καί τό βάθος του μοναχικοῦ ἰδεώδους, ὅπως τό ποθοῦσε καί τό ὁραματιζόταν, ὥστε εὐχερέστερα καί μέ μεγαλύτερη παρηγορία νά πρεσβεύει ὑπέρ ἡμῶν.

Πολυσέβαστε Γέροντά μας, πολυφίλητε, εὐλογημένε Πατέρα μας, στό οὐράνια σκηνώματα μέσα στή δόξα του Θεοῦ, γιόρτασε στό οὐράνιο συλλειτουργο τήν ἐπέτειο τῆς Ἱερωσύνης σου, τήν ὁποία λάμπρυνες καί τίμησες μέ τήν ἅγια πολιτεία σου. Καί ἔλα κοντά σέ ὅλα τά πνευματικά σου παιδιά καί στό μοναστήρι μας, στό πανηγύριο, στίς Θεῖες Λειτουργίες καί στίς Ἀκολουθίες μας, στό διακονημάτα μας, στους πόνους καί στίς χαρές μας, χαροπάροχος, στοργικός, εὐεργετικός, εἰρηνοποιός, λεβέντης, ὅπως ἦσουν πάντα.

Προσκυνώντας τό ἱερό σου σκηνώμα, ζητοῦμε τή συγκώρηση, τή βοήθεια καί τήν εὐχή σου γιά τή δική μας πορεία, ὥστε μέ τή χάρη του Θεοῦ νά σέ ξανασυναπτήσουμε, ἐκεῖ ὅπου οὐκ ἔστι λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος.

Εὐλογημένη νά εἶναι ἡ ἀνοδός σου, συνοδευμένη ἀπό τή χορεία τῶν Ἁγίων Προστατῶν τῆς Μονῆς μας. Ἀπόλαυσε τά κάλλη του Παραδείσου. «Μακαρία ἡ ὁδός ἡ πορευή σήμερα, ὅτι ἦτοιμάσθη σοι τόπος ἀναπαύσεως».

Ἅγιασμένε μας Πατέρα, αἰωνία σου ἡ μνήμη!

Ἐπικήδειος Λόγος κατά τήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ π. Ἀντωνίου Ζούπη στήν Ἱ.Μ. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, 13-6-2017.

«Ὁ π. Ἀντώνιος Ζούπης σφράγισε

«Κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος ἀδελφῶν ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ ἐκύκλωσαν αὐτόν στελέχη φοινίκων» (Σ. Σειράχ 20, 13).

Στά θεόπνευστα αὐτά λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς περικλείεται τὸ ἱερό μυστήριο τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖο βιώνει ἀπὸ ἐχθές τὸ ἑσπέρας ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Προπέμπουμε σήμερα σπὴν αἰωνιότητα τὸν σεβαστὸ πνευματικὸ πατέρα καὶ Γέροντα τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, Πρωτοπρεσβύτερο Ἀντώνιο καὶ τὸ ἱερό του σκῆνωμα εἶναι κυκλωμένο, τούτη τῆ στιγμή, ἀπὸ τὰ πολυάριθμα πνευματικά του τέκνα καὶ βλαστήματα. Αὐτός ὁ «στέφανος ἀδελφῶν» πού κυκλώνει τὸ σῶμα τοῦ Γέροντος Ἀντωνίου ἀποτελεῖ τὸν στέφανο μέ τὸν ὁποῖο παρίσταται σήμερα, δικαιωμένος καὶ εὐφραϊνόμενος, ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου καὶ Παναγάρχου Θεοῦ.

Ἡ αἰφνίδια καὶ ἀδόκητη μετάστασή του προκάλεσε βαθιὰ ὀδύνη, ἄφατη θλίψη καὶ συγκίνηση σέ ὅλους μας, στὸν ἐπίσκοπο, στοὺς ἱερεῖς, στὰ μοναστικά τάγματα, στὸν πιστὸ λαὸ καὶ κυρίως σπὴν ἀδελφότητα τῆς μοναστικῆς αὐτῆς μάνδρας τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων. Ὁ ἐπίσκοπος στερεῖται ἕναν πολύτιμο συνεργάτη καὶ συνετὸ σύμβουλο. Οἱ ἱερεῖς ἀποχωρίζονται ἕναν πολυτίμο πατέρα, ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό, πού στήριζε, ἐνέπνεε καὶ καθοδηγοῦσε, μέ τὸ παράδειγμα καὶ τοὺς λόγους του. Πολυάριθμοι πιστοί, μέλη τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, θρηνοῦν τὸν πνευματικὸ τους πατέρα, ἐξομολόγο καὶ ἀπλανή ὁδηγό. Ἡ περικαλλὴς Ἱερά αὐτῆ Μονὴ χάνει τὸν νέο της κήτορα, τὸν δυναμικὸ της προστάτη, τὸν καλλικέλαδο ἐφημέριό της. Ἐν τέλει, περισσότερο δέ ἀπὸ ὅλους, ἡ ἀδελφότητα τῶν Ταξιαρχῶν στερεῖται, πλέον, ἀπὸ σήμερα, τῆς φυσικῆς παρουσίας τοῦ πνευματικοῦ της γεννήτορα, πατρός καὶ διδασκάλου. Ὅσον, ὅμως καὶ ἂν ἡ στέρνηση αὐτὴ θλίβει τὴν καρδιά μας καὶ δοκιμάζει τὴ λογικὴ μας, πάντες θαρροῦμε, προσβλέποντες μέ πίστη καὶ ἐλπίδα ἀναστάσιμη στὸν ἀρχηγὸ καὶ τελειωτὴ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἔχουμε βεβαία τὴν ἐλπίδα καὶ ἀκλόνητη τὴν πεποίθηση «ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγεῖλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν Αὐτόν» (Ἰακ. 1, 12).

Ὁ μακαριστὸς Πρωτοπρεσβύτερος Ἀντώνιος Ζούπης σφράγισε ἀνεξίτηλα τὴ ζωὴ ὁλόκληρης τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, κατὰ

τὴν τελευταία πεντηκονταετία. Ὑπῆρξε ἕνα ἐπίλεκτο μέλος τοῦ πρεσβυτερίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ πολύτιμος συνεργὸς τῶν τεσσάρων τελευταίων ἱεραρχῶν της. Ἔλαβε τὴν ἁγία ἱερωσύνη διὰ χειρῶν τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος Δαμασκηνοῦ. Ὁ πρῶτος σταθμὸς τῆς ἱερατικῆς του διακονίας ὑπῆρξε ἡ ὄρεινὴ Ἐνορία τοῦ Ἁγίου Βλασίου Πηλίου. Τὸ πρωτοποριακὸ ἔργο πού ἐπιτέλεσε ἐκεῖ ἄφησε νὰ διαφανοῦν πολὺ νωρὶς τὰ ἐξαιρετικά χαρίσματα καὶ οἱ μοναδικές ἱκανότητες τοῦ νεαροῦ λευίτη. Ἔτσι, ὁ διάδοχος τοῦ Δαμασκηνοῦ, μητροπολίτης Ἡλίας καλεῖ τὸν πατέρα Ἀντώνιο ὡς στενὸ του συνεργάτη σπὴν διοίκηση τῆς Μητροπόλεως καὶ τὸν τοποθετεῖ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου. Ἐκεῖ θὰ ἀναδειχθεῖ, κατεξοχὴν, τὸ ποιμαντικὸ χάρισμα τοῦ Γέροντα. Λειτουργικὴ ζωὴ, θεῖο κήρυγμα, ἐξομολόγηση χιλιάδων ἀνθρώπων, κατήχηση καὶ ἀγωγή τῶν νέων. Ἡ διακονία καὶ ἡ προσφορά του στίς κατασκνώσεις τῆς Μητροπόλεως θὰ ἀποδώσει εὐχymous πνευματικούς καρπούς, κορωνίδα τῶν ὁποίων εἶναι ἡ δημιουργία τῆς μοναστικῆς αὐτῆς ἀδελφότητος. Ὁ προκάτοχός μας, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, θὰ ἐκτιμῆσει ἐξίσου τὰ τάλαντα τοῦ π. Ἀντωνίου, ἀναθέτοντάς του ποικίλες ἐκκλησιαστικές διακονίες. Ἀνάμεσα σέ αὐτές ξεχωρίζει ἡ ἐπανασύσταση καὶ ἐπαναλειτουργία τῆς ἐγκαταλελειμμένης Μονῆς Ταξιαρχῶν Πηλίου μέ τὴν ἀφιέρωση πνευματικῶν του θυγατέρων.

Σέ αὐτόν τὸν τελευταῖο καὶ ἴσως πῶ λαμπρὸ σταθμὸ τῆς ἱερατικῆς πορείας τοῦ Γέροντος, τὸν γνωρίσαμε καὶ ἐμεῖς, ἀναλαμβάνοντας πρὶν ἀπὸ δεκαεννέα χρόνια τὸ πηδάλιο τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ἐκτιμῆσαμε ἐξαρχῆς τὸ ἦθος του, τὴν ἀκεραιότητά του, τὴν πίστη του στὸν Θεό, τὸ δυναμικὸ τοῦ χαρακτήρος του, τὸν ἔνθεο ζῆλο του, τὴν ἔντονη προσωπικότητά του, τὴν ἀποφασιστικότητά του, τὸ χάρισμα τῆς πατρότητος καὶ καθοδηγήσεως. Τὸν περιβάλαμε μέ ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη, ἀναγνωρίζοντας τοὺς πολλοὺς κόπους του στὸ γεῶργιον τοῦ Κυρίου. Τὸν καταστήσαμε μέλος τῆς Γεροντίας, τοῦ Συμβουλίου δηλ. τῶν ἔμπειρων ἱερέων πού περιστοιχίζει τὸν ἐπίσκοπο. Θαυμάζαμε πάντοτε τὴ σύνθεση τοῦ φιλομόναχου καὶ φιλακόλουθου πνεύματος πού τὸν διέκρινε μέ τὴν ἱεραποστολικὴ ἀγωνία καὶ δράση του. Ἐπὶ δεκαετίες, δίδαξε, στήριξε καὶ ὁδήγησε, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, ἀναρίθμητες ψυχές.

τῆ ζωῆ τῆς τοπικῆς μας κοινωνίας»

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Προσέγαγε στον Χριστό υγιή πνευματικά μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἄνεδειξε νέους κληρικούς. Καλλιέργησε μοναχικές κλήσεις. Καί τέλος, δημιούργησε τό θαῦμα τῆς ἀναγέννησης τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς. Ἡ προσφορά καί τό ἔργο του ὑπῆρξε διπλό, ὕλικό καί πνευματικό. Σέ ὕλικό επίπεδο ἀνασυγκρότησε κτηριακά τήν Ἱερά αὐτή

Μονή, ὥστε δικαίως πρέπει νά θεωρεῖται ὁ νέος κτίτορας τῆς. Ἀποκορύφωμα αὐτοῦ τοῦ πιτάνιου ἀγώνα εἶναι ἡ ἀνέγερση τοῦ καλλιμάρμαρου αὐτοῦ Ναοῦ, τοῦ σύγχρονου παρθενώνα τοῦ Πηλίου. Ὅμως, ἡ προσφορά του δέν περιορίστηκε στή δημιουργία κτηριακῶν ὑποδομῶν. Ἀπό τήν ἀρχή καί παράλληλα μέ τά κτηριακά ἔργα, μόχθησε καί φρόντισε νά οἰκοδομήσει τούς ναούς τῶν ψυχῶν τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἀρχαγγελικοῦ αὐτοῦ τεμένους.

Καί ἀξιώθηκε νά δεῖ τούς καρπούς τῶν ἔργων του. Ὁλοκληρώθηκε ἡ ἐκ βᾶθρων ἀνέγερση καί κτηριακή ἀνασυγκρότηση τῆς ἱστορικής αὐτῆς Μονῆς. Δημιουργήθηκε μία πολυάριθμη, ζώσα καί δυναμική ἀδελφότητα, ὑπό τήν Γερόντισσα Νικοδήμη, καύχημα καί κλέος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Ὁ Θεός του χάρισε, μαζί μέ τή σεμνή πρεσβυτέρα του, μία εὐλογημένη οἰκογένεια. Ἐκεῖνος μέν ἀκολούθησε τόν ἔγγαμο βίο, ὅμως, ἡ πνευματικότητά του, ἡ γνωριμία του μέ τό Ἅγιον Ὄρος καί ὁ συνδεσμός του μέ σύγχρονους Γεροντάδες, ὅπως ὁ μακαριστός Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης, τόν κατέστησαν ἰκανοῦ νά ἐμφυσήσει τό μοναχικό ἰδεῶδες καί νά καθοδηγήσει τίς μοναστρίες, σύμφωνα μέ τήν παράδοση καί τίς ἀρχές τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ. Μέ τόν τρόπο αὐτό συνέβαλλε στήν ἀνανέωση σύνολου τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

Γιά ὅλα αὐτά εἴμαστε βαθιά εὐγνώμονες. Δόξαζουμε τόν Θεό πού μᾶς χάρισε ἕνα τέτοιο ποιμένα καί λειτουργό Του. Οἱ μοναχές, τά πνευματικά του παιδιά, οἱ εὐλαβεῖς προσκυνητές καί ὅλοι ὅσοι κυκλώνουν τό σκῆνωμά του τούτη τήν ὥρα συνιστοῦν τόν πολῦτιμο στέφανο τοῦ π. Ἀντωνίου. Αὐτόν τόν στέφανο κομίζει μαζί του τώρα πού ἀφίνει τόν κόσμον καί πορεύεται πρὸς Αὐτόν πού ἐπόθησε καί διακόνησε γιά νά λάβει τόν ἀμαράντινο τῆς δόξης στέφανο. Καταλείπει σημαντική παρακαταθήκη σέ ὅλους μας, μα κυρίως στήν ἀδελφότητα πού ἐκεῖνος συγκρότησε καί ἡ ὁποία καλεῖται νά συνεχίσει τό ἔργο του, ὑπό τήν καθοδήγηση τῆς Γερόντισσας Νικοδήμης.

Σεβαστή Γερόντισσα καί ἀδελφές, συναισθανόμαστε τήν ὀδύνη καί τόν πνευματικό ἀπορφανισμό πού βιώνετε. Προσευχόμαστε, ὅμως, ὁ μεγαλόδωρος Κύριός μας καί νυμφίος τῶν ψυχῶν σας νά ἐνσταλάξει στίς μοναχικές καρδιές σας τή θεία παρηγορία. Ἡ ἐνόπια τῆς ἀδελφότητός σας, ἡ ὑπακοή σας στή Γερόντισσα, ἡ θεοφιλῆς συνέχιση τῆς μοναχικῆς πορείας σας, ἡ διατήρηση τοῦ πνευματικοῦ, ἱεραποστολικοῦ καί ὕλικου ἔργου τῆς Μονῆς θά ἀποτελοῦν τό μνημόσυνο τοῦ Γέροντος καί πνευματικοῦ σας πατρός. Γνωρίζετε ὅτι ὁ ἐπίσκοπος καί ὅλη ἡ τοπική μας Ἐκκλησία θά εἶναι στό πλευρό σας.

Σεβαστέ μας Γέροντα Ἀντώνιε, ἀξιομακάριστε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ μας, πορεύου ἐν εἰρήνῃ τήν ἀγαθὴν πορείαν τήν ἄγουσαν εἰς τήν ἀληθῆ καί ἄληκτον ζωήν. Ἐκοπίσασ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ καί δικόνησας αὐτήν κόποις καί μόχθοις πολλοῖς. Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγωνίσω. Τήν πίστιν τετήρηκας (Β΄ Τιμ. 4, 7). Τήν καλήν παρακαταθήκην ἐφύλαξας (Β΄ Τιμ. 1, 14) καί ἐγένου πιστός ἄχρι θανάτου (Ἄπ. 2, 10). Νῦν εὐρίσκεσαι ἐν τῇ αἰωνιότητι. Ἐχεις συνοδοιπόρους τούς ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας κόπους σου. Ἐχεις ἐφόδιον τίς προσευχές τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τῶν μοναζουσῶν σου καί τῶν πνευματικῶν σου τέκνων. Ἐχεις εἰσηγητὴ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Ἄρνιου τόν «στέφανον τῶν ἀδελφῶν» πού σέ κυκλώνει τούτη τή στιγμή καί εὐχεται ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου νά σοῦ ἀποδώσει τόν στέφανο τῆς ζωῆς. Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀοίδιμη πάτερ, ἀδελφέ καί συλλειτουργέ μας. •

Ἐπικήδειος Λόγος κατὰ τήν Ἐξόδιο Ἀκολουθία τοῦ π. Ἀντωνίου Ζούπη σπὴν Ἱ.Μ. Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν, 13-6-2017.

ΣΧΟΛΗ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἐγγραφές:

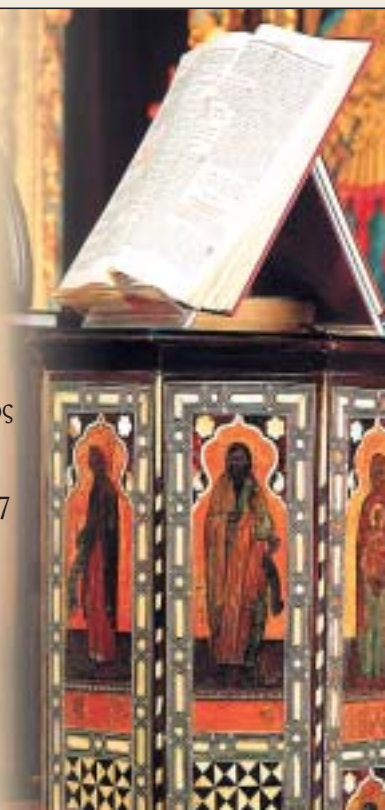
1-30 Σεπτεμβρίου 2017. Καθημερινά, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς, 6-8 μ.μ.

Ἐναρξη Μαθημάτων: 11 Σεπτεμβρίου 2017

Τηλ. ἐπικοινωνίας: 6972838348

Διεύθυνση: Ἀναλήψεως & Ὁγλ

(πρ. Ἐκκλ./κό Λύκειο Βόλου)

Μακαριστός Γέροντας Αντώνιος Ζούπης: 'Ο

Τή Δευτέρα 12/6/2017, τό μοναστήρι μας καί ή τοπική μας Ἐκκλησία προπέμψαμε, μέ αἰσθήματα χαρμολύπης, στήν αἰώνια πατρίδα τόν ἀείμνηστο πρωτοπρεσβύτερο Ἀντώνιο Ζούπη, τόν Πνευματικό Πατέρα καί χειραγωγό τῆς Ἀδελφότητός μας στήν ἐν Χριστῷ ζωή, ἀπό τά μαθητικά μας ἀκόμη χρόνια, τόν νέο κήτορα τῆς παλαιφάτου Μονῆς μας.

Ὁ μακαριστός Γέροντας γεννήθηκε τό 1934 στούς Ἁγίους Θεοδώρους Ἀλμυροῦ ἀπό εὐσεβεῖς γονεῖς, τόν Γεώργιο καί τή Θεοδώρα. Γνώρισε ἀπό παιδί τόν κατατρεγμό, τή φτώχεια καί τήν ἀνεστιότητα τοῦ ἀνταρτόπληκτου.

Σέ ἡλικία 14 ἐτῶν, μέ φλογερό πόθο γιά τήν ἱεροσύνη, εἰσήχθη στήν Ἐκκλησιαστική Σχολή Λαμίας, ὅπου φοίτησε οἰκότροφος, ἐπί 7 χρόνια, κάτω ἀπό ἄθλιες συνθῆκες, μένοντας πιστός στό ὄραμά του: «Πρόσεχε, θά γίνεις ἱερεύς!»

Μετά τόν στρατό, ἡ Θεία Πρόνοια τόν ὀδήγησε στόν τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος κυρό Δαμασκνῶ, στόν ὁποῖο κατέθεσε τήν ἐπιθυμία του νά ἱερωθεῖ. Μέ τή μεσολάβηση ἐκείνου βρῆκε τήν ἀξία Πρεσβυτέρα στό πρόσωπο τῆς Καλλιόπης Παχιοῦ, θυγατέρας τοῦ ἱερέως τοῦ Ἁγίου Βλασίου π. Ἀποστόλου Παχιοῦ, πού εἶχε προσφάτως ἐκδημήσει.

Διάκονος χειροτονήθηκε στίς 14 Ἰουνίου 1959 στήν παλαιά Μονή Παναγίας Κάτω Ξενιάς καί Πρεσβύτερος στίς 30 Ἰουνίου τοῦ ἴδιου ἔτους, στόν Ἱ. Ναό Ἁγίων Ἀποστόλων Καπχωρίου, ἀπό τόν Μητροπολίτη Δημητριάδος κυρό Δαμασκνῶ.

Πρώτη ἐπαλξή του τό χωριό τοῦ Ἁγίου Βλασίου, πού τόν γνώρισε φιλόστοργο ποιμένα, πατέρα καί δάσκαλο μικρῶν καί μεγάλων. Ἡ ἐκκλησία καί τά γύρω ἔρημα ἐξωκλήσια βρῆκαν στό πρόσωπό του τόν γεμάτο μεράκι ἀνακαινιστή τους.

Δέκα χρόνια μετά, ἡ Ἐκκλησία τόν ἐπιστράτευσε στό πλευρό τοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Ἡλίου, ὡς γενικό ἀρχιερατικό ἐπίτροπο ἀλλά καί ὡς προϊστάμενο στόν Μητροπολιτικό Ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου. Οἱ ποιμαντικές φροντίδες πάμπολλες: Θεία Λειτουργία καί κήρυγμα στά ἀπομακρυσμένα χωριά· κατήχηση· μέριμνα γιά τή Σχολή Κωφαλάων· φροντίδα γιά τή νεότητα μέ κατασκηνώσεις, ὁμάδες καί ἐξορμήσεις· ἱεραποστολική δράση στό νοσοκομεῖο, στίς κλινικές, στήν ὑπαιθρο... Μέσα σέ ὅλα αὐτά ἀγωνιζόταν νά ὀλοκληρώσει καί τήν θεολογική του κατάρτιση, λαμβάνοντας τό πτυχίο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἡ ἀνάληψη τοῦ βάρους τῆς πνευματικῆς πατρότητος, παρά τή θέλησή του, κατέστησε ἀκόμα πῶς θυσιαστική τήν ποιμαντική διακονία του. Κουρασμένες ψυχές γέμιζαν τό ἐξομολογητήρι ἀπό τό πρωί μέχρι τό βράδυ. Οἱ δικές του φράσεις, πού ἐξέφραζαν τά συγκλονιστικά του βιώματα ἀπό τό Μυστήριό, εἶναι: «Ὅποιος δέν ἀποφασίζει νά

πάει στήν κόλαση γιά τά πνευματικά του παιδιά, πνευματικός δέν μπορεῖ νά γίνει». Καί πάλι, «στεῖρα ἡ ἱεροσύνη, χωρίς τήν πνευματική πατρότητα».

Ἡ κατά σάρκα οἰκογένειά του μεγάλωσε μέ τόν ἐρχομό μιᾶς κόρης, τῆς Τασούλας. Ὡστόσο, οἱ οἰκεῖοι του, μέ λεπτότητα, κατανοώντας τήν ἱερή ἀποστολή του, ποτέ δέν τοῦ ζητοῦσαν ὅσα δικαιωματικά τοῦς ἀνῆκαν.

Τά χρόνια πέρασαν καί ὁ καλός ἐργάτης ἔφθασε στό ἀπόγειο τῆς προσφορᾶς του, μέ τή δημιουργία μιᾶς ἀκόμη οἰκογένειας: τῆς μοναστικῆς μας Ἀδελφότητος. Τόν ὠρίμασε πρὸς τοῦτο καί τό φιλαγορειπικό φρόνημά του, πού τροφοδοτοῦσε ἐπί 40ετία καί πλέον, ὡς ταπεινός προσκυνητής τοῦ Ἁθωνοῦ καί πιστό πνευματικό τέκνο δύο μεγάλων ἀγιορείτικων μορφῶν: τοῦ Γέροντος Γαβριήλ Διονυσιάτου, καί, ἀργότερα, τοῦ συγχρόνου Πατρός τῆς Ἐκκλησίας μας Γεωργίου Καψάνη, Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Γρηγορίου.

Κάποιοι, στήν ἀρχή τῶν προσπαθειῶν του, προσπάθησαν νά τόν ἀποτρέψουν. Τοῦ ἔλεγαν ἀποδοκιμαστικά: «Ποῦ πᾶς ξυπόλυτος στί ἀγκάθια;». Ἐκεῖνος, ὅμως, δέν ἔπαυε, μέ φόβο καί τρόμο, νά ἐρευνᾷ τίς μοναχικές κλίσεις καί ὅταν βεβαιωνόταν γιά τήν εἰλικρίνειά τους, δέν δίσταζε νά βάζει σέ κίνδυνο καί τή ζωή του. Ψάχνοντας γιά τόν κατάλληλο τόπο ἡσυχίας καί ἀφιερώσεως κατέληξε, τό 1987, μετά ἀπό πολλή προσευχή καί μέ τήν εὐλογία τοῦ τότε Μητροπολίτου Δημητριάδος καί κατόπιν Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδοῦλου, στή Μονή τῶν Ἀρχαγγέλων, ἀγνώριστη τότε μέσα στά καλάσματά της ἀλλά γεμάτη ἀπό τή χάρη τῶν Ἁγίων της.

Ἡ μεταμόρφωση τῆς ἐρειπωμένης «ἀετοφωλιάς» σέ μοναστήρι δέν ἔγινε χωρίς τό ἀνάλογο τίμημα. Ὁ Γέροντας σῆκωσε τόν βαρῦ σταυρό τῆς ἀνακαινίσεως τῶν κτηρίων, μπροστάρης στό πιάνιο αὐτοῦ ἔργο, δουλεύοντας ὁ ἴδιος σάν κοινός ἐργάτης στίς πῶς δύσκολες, κάποτε καί ἐπικίνδυνες ἐργασίες.

Ὁ ἀγώνας πού ἀνέλαβε ἦταν πάνω ἀπό ἀνθρώπινες προβλέψεις καί δυνατότητες. Μόνο μέ τή συνέργεια τῆς Θείας Χάριτος μπορεῖ νά ἐξηγηθεῖ ἡ ἀντοχή του στόν ἀνυπολόγιστο σωματικό καί πνευματικό κόπο· ἡ χαρούμενη στέρνηση κάθε προσωπικῆς καί οἰκογενειακῆς ἀνέσεως· ἡ ἀνυποχώρητη ἐπιμονή μπροστά στίς δυσκολίες· ἡ ἀφοβία στούς ἐξωτερικούς κινδύνους· ἡ ἀνεξικακία καί ἡ ὑπομονή στίς

δημόσιες ὑβρεῖς καί προσβολές, γιά χάρη μας... Ἀκολουθώντας κατά πόδας τόν ἀγαπημένο του Παῦλο, βίωσε βαθιά τό ἀποστολικό: «Τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγώ πυροῦμαι;».

Μέ αἰσθήματα ὄχι πατρικά ἀλλά μητρικά, καί μέ μία ψυχρή παιδική, περιέβαλε μέ στοργή τόν καθένα, πού κατέφευγε στό πετραχήλι του. Ἐλεήμων καί φιλόξενος στό ἔπακρο, ἐλέησε φτωχοῦς, προίκισε καί

πατέρας και νέος κτήτορας τῆς Μονῆς μας

ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΠΗΛΙΟΥ

σπούδασε ὄρφανά, φιλοξένησε ἀναγκεμένους.

Μιά ἀπό τίς μεγάλες ἀρετές του ἦταν ἡ τάξη καί ἡ συνέπεια· στούς λόγους, στόν βίο, στά πνευματικά καθήκοντα, στίς ἱερές ἀκολουθίες, στίς ὑποσχέσεις, στόν προσωπικό του κῶρο... Ἡ τάξη καί ἡ συνέπεια ἦταν ἀπαυγίσματα τῆς ἀπόλυτης ἐσωτερικῆς του εὐταξίας καί εὐπρέπειας.

Ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς, λειτουργοῦσε ἀνελλιπῶς, ἐμπνέοντας καί στούς ἄλλους τή Χάρη τῆς Ἱερῆς Μυσταγωγίας, κάνοντάς τους, χωρίς νά τό καταλαβαίνουν, πύ προσευχητικούς. Γλυκύφθογγος ὁ ἴδιος καί καλλικέλαδος, ἔκανε τίς ἱερές Ἀκολουθίες ἄκουσμα καί λάλημα τερπνό γιά ὅλους τούς συμπροσευχομένους πιστούς. Ἡ ἀρχοντική καί λεβέντικη ἱερατική παρουσία του γέμιζε τόν κῶρο στόν ὅποιο βρισκόταν.

Ὁ Γέροντας ἔπασχε γιά τήν πνευματική ὠφέλεια τῶν ἀνθρώπων. Μιά τέτοια ἔκφραση τῆς διάθεσῆς του αὐτῆς ἦταν καί ἡ ἔμπνευση καί δημιουργία τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ «ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ», πού ἔγινε πηγή ἐνίσχυσης καί παρηγοριᾶς πολλῶν ψυχῶν.

Εἶχε ἀκόμη τό χάρισμα τῆς χαρᾶς, πού εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτή ἡ χαρά ξεχείλιζε πάντα ἀπό τήν ἀγαπῶσα καρδιά του, πού ἔμοιαζε μέ περιβόλι.

Ἡ λατρεία του γιά τήν Ἐκκλησία ἦταν ἔκδηλη. Ἡ μόνιμη συμβουλή του στούς ἀνθρώπους: «Μείνετε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»!

Ἄν καί ἔγγαμος ἱερεύς, μᾶς μουσε ἀπλανῶς στή βαθειά βίωση τοῦ μοναχικοῦ ιδεώδους, ὅπως μέ ὅλη του τήν ὑπαρξη τό ζούσε καί τό ὁραματιζόταν. Σ' αὐτό ἐμπνεόταν πάντα ἀπό τίς σπάνιες καλογε- ρικές μορφές τῶν προηγουμένων Γερόντων του, ἀλλά καί τοῦ Πνευματικοῦ του, τά τελευταῖα χρόνια, Γέροντος Ἐφραίμ, Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Μονῆς Βατοπαιδίου. Ὁ πόθος του ἦταν νά στοιχοῦμαστε διαρκῶς στήν ἱερή ἀγιορεϊτικὴ παράδοση.

Πρός τό τέλος του, ἔμοιαζε νά προετοιμάζεται. Δέν ἔχασε τήν εὐχάριστη διάθεσή του. Τόν βλέπαμε, ὅμως, πύ σύννου, συγκεν- τρωμένο, προσευχητικό. Ἦθελε νά εἶναι στό μοναστήρι, νά μένει μόνος στό κελί του, νά μελετᾶ καί νά προσεύχεται.

Γι' αὐτό καί καλεσμένος ἀπό τή Θεία Πρόνοια, ὅπως διαπιστώ- θηκε ἐκ τῶν ὑστέρων, ἔσπευσε τό πρωί τῆς τελευταίας του ἡμέρας ἀπό τήν οἰκία του στό μοναστήρι. Ἐκανε ἕνα γύρο περίξ τῆς Μονῆς, πρᾶγμα πού δέν συνήθιζε, καί πῆγε κατόπιν στό ἀγαπημένο του κελί. Ἐκεῖ, ὕστερα ἀπό λίγο, παρέδωσε τήν ψυχὴ του στόν Κύριο καί κατέπαυσε ἀπό τούς κόπους του, στόν τόπο ὅπου διακόνησε καί ἀνέ- παυσε τόσες ψυχές.

Ἡ πρόσκληση ἦταν αἰφνίδια ἀλλά ἐκεῖνος ζούσε γι' αὐτήν τήν ὥρα, πού ἦρθε διά χειρῶν τῶν Ἀγγέλων, μέσα στόν οἶκο Του, τήν ἡμέρα πού ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀφιέρωσε σ' Αὐτούς. Ἐφυγε ὄρθιος,

χωρίς νά στερηθεῖ μέχρι τέλους τῆ Θεία Λειτουργία, ὅπως πάντα τό ἐπιθυμοῦσε καί τό προσευχόταν. Φτερούγισε κυριολεκτικά μέσα ἀπό τά χέρια μας, ὅσο καί ἂν κάναμε τό πᾶν νά τόν κρατήσουμε. Γιατί ἦταν ἄλλο τό θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Τά τελευταῖα λόγια του ἦταν οἱ ἀγαπημένοι του ψαλμικοί στίχοι «Μή ἐγκαταλίπης με, Κύριε ὁ Θεός μου, μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ...», «Ὁ Θεός, εἰς τήν βοήθειάν μου πρόσχες, Κύριε, εἰς τό βοηθησαί μοι σπεῦσον...» καί τό ὕστατο «Κύριε, συγχώρεσέ με...», πού ἐπισφράγι- σαν μιὰ ἐπίγεια ζωή γεμάτη προσευχή καί τοῦ ἀνοίξαν τή θύρα στήν αἰώνια πατρίδα.

Πίσω ἄφησε τήν Ἀδελφότητά μας, γιά τήν ὁποία ἔγινε καί ἔδω- σε τά πάντα, γιά πάνω ἀπό τριάντα χρόνια. Τώρα ζοῦμε, πλέον, μέ τήν πνευματική παρουσία του ὀλοζώνταν, μέ τίς εὐπαρρησίαστες εὐχές, τό ὑπόδειγμα, τίς ἅγιες παρακαταθῆκες πού μᾶς ἄφησε.

Ἄφησε, ἀκόμα, τούς προσφιλεῖς κατά σάρκα οἰκείους του, τήν πι- στή καί ὑπομονετική Πρεσβυτέρα, τά παιδιά καί τά ἐγγόνια του, πού θά ἔχουν τήν εὐχή καί τίς προσευχές τοῦ ἁγίου συζύγου, πατέρα καί παπποῦ τους, εὐλογία στό σπιτικό τους.

Ἄφησε, ἐπίσης, πλῆθος πνευματικῶν παιδιῶν στή Μαγνησία, σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό, ἱερεῖς, μοναχοῦς καί λαϊκοῦς. Ἀκόμα δέ καί ἄλλους πολλούς, προσκυνητές καί μή τῆς Ἱ. Μονῆς καί ἀκροατές τοῦ Ραδιοφωνικοῦ μας Σταθμοῦ, πού μπορεῖ νά μὴν ἦταν πνευματικά του παιδιά ἀλλά ἀναπαύονταν στήν ἀγάπη, στίς δι- δαχές, στήν πνευματική καί ὑλική ἐλεημοσύνη του, ἢ καί μόνο στό ἄκουσμα τῆς φωνῆς του μέσω ραδιοφώνου ἢ διαδικτύου.

Ἄφησε, τέλος, τήν τοπική Ἐκκλησία τῆς Δημητριάδος, τόν Ἐπί- σκοπο, τόν κληρο καί τόν λαό τῆς, κάθε γωνιά τοῦ τόπου αὐτοῦ, πού σημάδεψε μέ τήν ἁγία καί εὐπρεπή ἱερατική του παρουσία.

Μᾶς ἄφησε μόνο σωματικά. Γιατί ζεῖ αἰώνια ἐν τῷ Θεῷ καί μυστι- κά βρίσκεται στό μοναστήρι του καί κοντά στά πάμπολλα τέκνα του, πρεσβεύοντας καί προσευχόμενος γιά ὅλους.

Τοῦ ἀειμνήστου Πατρός, Γέροντος καί νέου κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς μας Ἀντωνίου πρεσβυτέρου, αἰωνία ἡ μνήμη!

Ἡ γνωριμία μου μέ τόν π. Ἀντώνιο Ζούπη

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΦΡΑΙΜ, ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΒΑΤΟΠΑΙΔΙΟΥ

Γιά πρώτη φορά συνάντησα τόν Πρωτοπρεσβύτερο π. Ἀντώνιο στήν Ἱερά Μονή Ταξιαρχῶν Πηλίου τό 2001. Ἐκτοτε, συνδεθήκαμε πνευματικά μαζί του καί μέ τήν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς. Μοῦ ἔκανε ιδιαίτερη ἐντύπωση ἡ πνευματική εὐταξία πού ἐπικρατοῦσε στήν Μονή ἀλλά καί τό μεγάλο ἀνασπλωτικό ἔργο πού ἐπιτελέστηκε σέ αὐτήν ἐπί τῶν ἡμερῶν του. Σέ ἐνδειξη τῆς ἐν Χριστῷ σχέσεως καί ἀγάπης μας μεταφέραμε τό 2005 ἕνα ἀκριβές ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Παραμυθίας (ἡ Παραμυθία εἶναι μία ἀπό τίς ἐπτά θαυματουργές εἰκόνες τῆς Παναγίας πού φυλάσσονται στήν Μονή μας), πού τώρα κοσμεῖ τό νέο Καθολικό τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἀποτελεῖ τόν νέο κήτορα τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν. Παρέλαβε ἐρείπια καί παρέδωσε ἕνα στολίδι γιά τόν μοναχισμό τοῦ νομοῦ Μαγνησίας. Ἐνθουμοῦμαι τόν μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυρό Χριστόδουλο, πού τότε ὡς μητροπολίτης Δημητριάδος μοῦ ἔλεγε ὅτι ἀρχικά ἀπέτρεπε τόν π. Ἀντώνιο νά ἀναλάβει τήν ἀνασπλώση καί τήν ἐπάνδρωση τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν, γιατί ἡ κατάσταση, στήν ὁποία βρισκόταν ἡ Μονή, ἦταν ἀπελπιστική, παντοῦ ἐρείπια. Ἔβλεπε ἀνέφικτη καί σχεδόν ἀδύνατη, κατά ἄνθρωπον, τήν ἐκ νέου λειτουργία τῆς Μονῆς.

Ὁ π. Ἀντώνιος, ὅμως, προχωρώντας μέ τήν πίστη, τήν ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό καί μέ πνεῦμα αὐτοθυσίας, κατόρθωσε νά πραγματοποιήσει αὐτό τό θαῦμα τῆς ἀνασπλώσεως τῆς Μονῆς. Τό Ἀποστολικό «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4, 13) ἐφαρμόστηκε πλήρως στήν ζωή τοῦ π. Ἀντωνίου ὡς νέου κήτορος ἀλλά καί Γέροντος τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν. Γιατί δέν συνέβαλε μόνο στήν ἀνασπλώση τῆς Μονῆς, ἀλλά ἐνέπνευσε σέ πολλές νέες νά ἀσπασθοῦν τόν μοναχικό βίο. Ἔτσι ἡ Μονή Ταξιαρχῶν ἔγινε μία κυψέλη, ἕνα ἀληθινό κοινόβιο, ἕνα ἐργαστήριό τῆς ἀρετῆς πού ἀποπνέει τό ἄρωμα τῆς ἀγιότητας καί προσελκύει πολλούς πιστούς, ὅχι μόνο ἀπό τήν εὐρύτερη περιοχή τοῦ νομοῦ Μαγνησίας ἀλλά καί ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Ὁ π. Ἀντώνιος ἀποτελεῖ τήν σπάνια περίπτωση ἐγγάμου ἱερέως πού ἀναλαμβάνει τήν ποδηγεσία γυναικείας Μονῆς. Ἡ πνευματική του ἀκρίβεια καί ἡ προσήλωσή του στήν Πατερική Παράδοση τόν βοήθησαν, ὥστε νά ἐπιτύχει στό ὑψηλό καί ἀνιδιοτελές αὐτό ἔργο. Πάντοτε συμβουλευόταν Ἀγιορείτες Πατέρες, τούς ὁποίους ιδιαίτερα ἐκτιμοῦσε. Εἶχε ὡς πρῶτο Ἀγιορεῖτη πνευματικό τόν ἀείμνηστο Γέροντα Γαβριήλ Διονυσίατη καί μετά ἀπό αὐτόν τόν μακαριστό Γέροντα Γεώργιο, Καθηγούμενο τῆς Ἱεράς Μονῆς Γρηγορίου· μετά δέ τήν κοίμηση τοῦ τελευταίου, τήν «ἐμὴν ἐλαχιστότητα». Μᾶς καλοῦσε σέ Συνάξεις τῆς Μονῆς καί καιρό-

ταν νά ἀκούγεται ὁ Ἀγιορειτικός ἐμπειρικός λόγος στό κοινόβιό του. Ἦθελε ἡ Μονή πού ἐπανίδρυσε νά συμβαδίζει, νά ἐνστερνίζεται τήν Ἀγιορειτική ζωή καί παράδοση.

Ὁ π. Ἀντώνιος χαρίστηκε στόν λαό τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἀρετῆς, τῆς θυσίας, μιμητής τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς, ἦταν «ὁ καλός ποιμὴν πού θυσιάσασκε ἀκόμα καί τήν ψυχή του ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. 10, 11). Εἶχε πολλά πνευματικά τέκνα στόν κόσμο, τά ὁποία ἀναπαύονταν στό πετραχήλι του καί στήν πνευματική του καθοδήγηση. Ἦταν πολύ φιλακόλουθος καί λειτουργοῦσε μέ πολλή ἀφοσίωση. Βίωνε τήν Θεία Λειτουργία, τήν κοινωνία μέ τόν ζῶντα Χριστό, καί αὐτό μετέδιδε καί στά πνευματικά του τέκνα.

Ὁ Θεός, μέσα στήν ἄρρητη καί ἀνερμήνευτη πρόνοιά Του, εὐδόκησε νά κοιμηθεῖ ὁ π. Ἀντώνιος κάπως ἀπρόβλεπτα ἀλλά μέσα στό μοναστήριό του. Καί ναι μέν ἀπρόβλεπτα, ὁσιακά δέ. Γιατί, ἐνῶ ἦταν στό σπῆτι τοῦ καί προετοιμαζόταν γιά κάποια ἐπικείμενη ὁμιλία του, σταμάτησε νά γράφει καί κάπι τόν παρακίνησε νά πάει γρήγορα στήν Μονή. Ἐκανε, ὅταν ἔφθασε, ἕνα γύρο περίξ του νέου Ναοῦ (κάπι πού δέν συνήθιζε) καί μετέβη στό κελί του, ὅπου μετά ἀπό μία

ᾠρα περίπου παρέδωσε τήν ψυχή του στό χέρι τοῦ Θεοῦ. Μετέστη στήν χώρα ζώντων, στήν μακαριότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ κοίμησή του μπορεῖ νά προκαλέσει πόνο στήν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς καί σέ ὅλα τά πνευματικά του τέκνα, ὅμως, θά πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι τώρα ἔχουν ἕναν θερμό πρεσβευτή στόν οὐρανό καί ὀφείλουν νά ἔχουν μέσα τούς ἀναστάσιμη χαρά, γιατί ἔχουν «ἕνα οἰκεῖο τους ἐν τῇ ἄνῳ Ἱερουσαλήμ» (Ἰησ. 31, 9). Ὁ π. Ἀντώνιος ἀφήνει μία σημαντική πνευματική παρακαταθήκη, τό βίωμά του, καί στήν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς καί σέ ὅλα τά πνευματικά του τέκνα, ἡ ὁποία θά πρέπει νά τηρηθεῖ ἀπό αὐτούς, γιά νά ἔλθει κάθε εὐλογία καί Χάρις Θεοῦ στήν ζωή τους. Ἡ Ἀδελφότητα νά συνεχίσει τήν πορεία της μέσα στό πνεῦμα τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἐνότητος καί τῆς ἀγάπης πού τούς ἐνέπνεε ὁ Γέροντάς τους Ἀντώνιος.

Ἐμεῖς, ὡς βατοπαιδικοί, ἐνθουμούμεθα μέ περισσή συγκίνηση τήν πρόσφατο ἐπίσκεψη τοῦ μακαριστοῦ στήν Ἱ. Μονή μας. Ἡ προσφιλὴ προσωπικότητα καί ἡ ἀγαπητική πρὸς ὄλους διάθεσή του μᾶς ἔθελξαν, ὥστε νά αισθανόμεθα ἐντονότερη τήν ἀναχώρησή του ἀπὸ ἐμᾶς. Τόν μνημονεύουμε βέβαια, ἀλλά εἴμεθα βέβαιοι πὸς ὁ Ἀρχηγός τῆς ζωῆς καί Κύριος τοῦ θανάτου Ἰησοῦς Χριστός ἀναπαύει ἤδη τήν ψυχή του ἐνθα πάντων εὐφραννομένων ἡ κατοικία, ὅπου προαπολαμβάνει τούς καρπούς τῶν ἐδῶ καμάτων του.

Ἄς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη!

Κατασκήνωση: 'Αγάπης κοινωνία

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΙΚΟΥ ΣΤΕΛΕΧΟΥΣ

Η κατασκήνωση, με τό πνεῦμα διακονίας καί ἀγάπης πού τήν διέπει, ἀποτελεῖ γιά τά παιδιά ἕναν ἀσφαλῆ τρόπο γιά τήν χριστιανική κοινωνικοποίησή τους. Καί δέν ὑπάρχει πιά ἀσφαλῆς ὁδός ἀπό αὐτή πού μᾶς ὑποδεικνύει ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖ ρόλο τροφῆς ὅσο καί φρουρῆς γιά τόν χριστιανό κάθε ἡλικίας! Στά πλαίσια, λοιπόν, τῆς φερέγγυας αὐτῆς ὁδοῦ λειτούργησαν καί φέτος οἱ κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος στό ὄμορφο χωριό τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου Πηλίου. Ὁ κύριος σκοπός τῆς ἐκκλησιαστικῆς κατασκήνωσης διαφέρει ἀπό τῶν λοιπῶν κατασκηνώσεων, καθώς δέν μεριμνᾷ ὥστε νά ζήσουν τά παιδιά ἀπλῶς καί μόνο στιγμές ξεγνοιασιάς καί παιχνιδιῶν. Ὡς κύρια μερίμνα τῆς θέτει τόν προσανατολισμό τους πρὸς τόν Χριστό, νά μάθουν γιά τόν Χριστό καί νά ζήσουν ἐν Χριστῷ, συμμετέχοντας στά Μυστήρια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Μέσα ἀπό αὐτό τόν τρόπο καί βλέποντας τά πράγματα ἀπό τήν πλευρά τῆς Ὁρθοδοξίας, τό παιχνίδι, οἱ διάφοροι διαγωνισμοί, τά ἀθλήματα καί τά ἔπαθλα λαμβάνουν καί αὐτά τή δική τους ὑπόσταση, βγάζοντας τά παιδιά ἀπό τό πλαίσιο τοῦ ἀπόλυτου ἀνταγωνισμοῦ καί τῆς φιλονικίας. Μαθαίνουν νά βγαίνουν ἀπό τό ἐγώ τους καί νά εἰσέρχονται στήν ἔννοια τοῦ ἐμεῖς, ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἡ ὄντως ζωή στήν Ἐκκλησία! Βιώνοντας, λοιπόν, ἕναν ἄλλον τρόπο ζωῆς στήν κατασκήνωση καί μιά διαφορετική καθημερινότητα, ὅπου τά πάντα λει-

μία φορά, τόν π. Καλλίνικο, σέ συνεργασία μέ τόν π. Θωμᾶ Μαλλιάρου καί τόν κ. Φιλοκτίμονα Σταμόπουλο, μέ σύνθημα «Μυστήρια Κατασκήνωσης». Ἡ Δ΄ Περίοδος, κοριτσιῶν γυμνασίου καί λυκείου, ξεκίνησε στίς 17/7, μέ ἀρχηγό τήν δεσποινίδα Θεοδώρα Γεωργακοπούλου καί γενικό τίτλο «Ἀγάπης Κοινωνία», ὑπό τήν πνευματική καθοδήγηση τοῦ π. Σταύρου Ποδαρόπουλου. Στήν συνέχεια, στίς

24/7 διετέλεσε γιά τρίτη φορά ἀρχηγός ὁ Ἄρχιμ. Καλλίνικος Γεωργακόπουλος, μέ συνεργάτες ἐκείνους πού εἶχε στίς παραπάνω περιόδους, στά ἀγῶρια λυκείου, μέ θέμα «Πνευματικές Οἰκοδομές».

Γιά δεύτερη φορά, στίς 28/7, ἀνέβηκαν στήν κατασκήνωση τά κορίτσια δημοτικοῦ, στήν ΣΤ΄ Περίοδο, ὑπό τήν ἀρχηγία τῆς δεσποινίδος Γεωργίας Λύτρα, μέ γενικό σύνθημα «Γαλιλαία», ἐνῶ δίπλα τους ἦταν ὁ π. Δημήτριος Γούρναρης, ἀναλαμβάνοντας τό πνευματικό ἔργο. Τέλος, πῆ σκυτάλη ἀνέλαβε ὁ Σύνδεσμος Νέων τῆς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος, μέ ἐπικεφαλῆς τόν π. Χρῆστο Χαχαμίδη καί μέ τή συμμετοχή πολλῶν φοιτητῶν καί νέων, παρέμεινε στήν Κατασκήνωση μέχρι τίς 20/8.

Περίπου ἑξακόσια παιδιά εἶχαν τήν εὐκαιρία νά βιώσουν, σέ σύγχορο χρονικό διάστημα, ἰδιαίτερες πνευματικές ἐμπειρίες ἀλλά καί τή δυνατότητα νά ἀναπτύξουν νέες φιλικές σχέσεις. Κάτι τό ὁποῖο ἀξίζει, ἐπίσης, νά σημειωθεῖ εἶναι πῶς τόσο τά στελέχη ὅσο καί οἱ ὑπόλοιποι ἐθελοντές, πού συντέλεσαν ὥστε νά πραγματοποιηθεῖ, γιά ἄλλη μία χρονιά, ἡ κατασκήνωση, ἀναχώρησαν νιώθοντας ὠφελιμῆ ἀπό τή μεταξύ τους συνεργασία καί κρατώντας ἀποθέματα δυνάμεων καί δημιουργικότητας γιά τοῦ χρόνου τό καλοκαίρι... •

τουργοῦν ὁμαδικά καί συνεργατικά, μαθαίνουν νά ὑποχωροῦν, νά σέβονται τό «θέλω» τοῦ ἄλλου καί ὄχι ἀπλῶς νά συμβιώνουν μαζί μέ αὐτόν.

Ἔτσι, ξεκινώντας ἀπό ἕνα ὁμαδικό παιχνίδι, τρώγοντας ὅλοι μαζί σέ κοινή τράπεζα καί προσευχόμενοι ἀπό κοινού ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο στό προσευχητῆρι τῆς κατασκήνωσης, φτάνουμε στήν κορυφή τῆς προσπάθειάς μας, μέ τή συμμετοχή μας στό κοινό Ποτήρι, στό μέγα Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Γινόμαστε, ἐπομένως, σύνναιμοι καί σύσσωμοι μέ τόν Κύριο ἀλλά καί μεταξύ μας, ἀποτελώντας, αὐτομάτως, ἕνα σῶμα, ἕναν ὄργανισμό, μιά κοινωνία μέ τίς ἀτέλειές της, μιά κοινωνία ἀγάπης!

Σέ αὐτά τά πλαίσια λειτούργησε καί ἡ φετινή κατασκήνωση, σέ ἕξι διαφορετικές περιόδους, κάθε μιά ἀπό τίς ὁποῖες εἶχε τό δικό της σύνθημα καί τόν δικό της θεματικό ἄξονα. Ἡ Α΄ Κατασκηνωτική Περίοδος, στήν ὁποία συμμετείχαν τά ἀγῶρια δημοτικοῦ καί εἶχε ὡς ἐπικεφαλῆς τόν Ἄρχιμ. Καλλίνικο Γεωργακόπουλο, σέ συνεργασία μέ τόν π. Θωμᾶ Μαλλιάρου καί τόν κ. Φιλοκτίμονα Σταμόπουλο, ξεκίνησε στίς 26/6 καί εἶχε ὡς θέμα τά «Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας». Στίς 3/7 ἀκολούθησε ἡ Β΄ Περίοδος κοριτσιῶν τῆς ἴδιας ἡλικίας, μέ ὑπεύθυνους τόν π. Βασίλειο Ἀδάμ καί τήν Πρεσβυτέρα Λαμπρινή Λουλουδάκη, μέ θέμα «Ἀγγέλων Πολιτεία», ἐνῶ στίς 10 /7 ἀκολούθησε ἡ Γ΄ Περίοδος, τῶν ἀγοριῶν γυμνασίου, μέ ὑπεύθυνο, γιά ἀκόμη

ΣΧΟΛΗ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ»

Ἐναρξη Ἐγγραφῶν: 1η Σεπτεμβρίου 2017
Καθημερινά,
ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς, 7-9 μ.μ.

Ἐναρξη Μαθημάτων:
2 Ὀκτωβρίου 2017

Τηλ. Ἐπικοινωνίας:
6972225448, 24210 41058

Διεύθυνση:

Ἁγίου Νικολάου 108, Βόλος

Προσκύνημα στην 'Αγία Γῆ

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΚΟΝΤΑΚΤΣΗ, ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

Ιδιαίτερη επιτυχία σημείωσε η προσκυνηματική εξόρμηση 53 Βολιωτών προσκυνητών στους 'Αγίους Τόπους, η οποία πραγματοποιήθηκε από 17 έως 22 Ιουλίου 2017. Κατάλυξη και δάκρυα συγκινησέως ήταν τα κύρια συναισθήματα που επικράτησαν όλες τις ημέρες της ιεράς οδοιπορίας στην 'Αγία Γῆ των 'Ιεροσολύμων.

Δοξολογία και ευχαριστία προσέφεραν οι ευλογημένοι προσκυνητές στον 'Αγιο Τριαδικό Θεό, που τους άξιωσε να περπατήσουν σε τόπους Θεοβάδιστους, σε μέρη «όπου έστησαν οι πόδες Κυρίου».

'Αντίκρισαν, σαν τους μάγους, τό άστρο της Βηθλεέμ, εκεί στο ταπεινό Σπήλαιο. Ψηλάφησαν μέ τά χέρια τους και προσκύνησαν μέ τά χείλη τους τόν φρικτό βράχο του Γολγοθά, εκεί όπου ο Κύριος έχυσε τό αίμα Του υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας.

'Αξιώθηκαν νά ζήσουν μία όλόκληρη νύχτα ίκεσίας και θερμής προσευχής μέσα στον πανιέρο Ναό της 'Αναστάσεως και νά ψάλλουν ύμνους αναστάσιμους, στην ιερά άγρυπνία, την οποία τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Ελενουπόλεως κ. 'Ιωακείμ, συλλειτουργούντων του π. Δαμασκηνού, του π. Μαξίμου και των ύπολοίπων πατέρων που συμμετείχαν στή Θεία Λειτουργία, χρησιμοποιώντας ως θυσιαστήριο τόν ίδιο τόν Πανάγιο Τάφο του Κυρίου μας, από τόν οποιο άνέτειλε η ζωή και η έλπίδα αλλά και τό άνέσπερο φώς που πλημμυρίζει τις καρδιές όλων των ορθοδόξων χριστιανών.

'Αξέχαστες λατρευτικές στιγμές, θεία νοσταλγία, άτελείωτη δοξολογία, βίωση αναστάσιμου πανηγύρεως και χαράς, πλημμύρισμα καρδιάς, πρόγευση Ουρανού.

'Όλα αυτά μέσα στον 'Ιερό Ναό της 'Αναστάσεως και μπροστά στο προσφάτως συντηρημένο 'Ιερό Κουβούκλιο του Παναγίου και Ζωοδόχου Τάφου, όπου οι συμμετέχοντες κοινωνήσαν των 'Αχράντων Μυστηρίων, κατά τή διάρκεια της νυχτερινής Θείας Λειτουργίας επί του Παναγίου Τάφου του Κυρίου μας, ο οποίος μπήκε στον τάφο για νά ανοίξει τούς τάφους και νά μάς χαρίσει τήν αιώνια ζωή.

Οι ημέρες κυλούσαν όμορφα και οι προσκυνητές, που ζούσαν μοναδικές στιγμές, αγαπούσαν τούς 'Αγίους Τόπους κάθε μέρα και περισσότερο. 'Αντρες και γυναίκες χάρωνταν νά βρίσκονται, όλο και περισσότερο χρόνο, στον Πανάγιο Τάφο του Χριστού, νά προσεύχονται, νά ψάλλουν, νά διαβάζουν μυστικά, νά ρίχνουν άρώματα στο Ζωοδόχο Μνήμα.

Στιγμές και γεγονότα που σίγουρα έμειναν ανεξίτηλα στή μνήμη και στην καρδιά όλων των προσκυνητών, οι οποίοι πραγματικά άλλαξαν τή διάθεσή τους, υπέστησαν τήν καλή αλλοίωση και άφησαν τήν καρδιά τους στους 'Αγίους Τόπους. Και αυτό, γιατί απέκτησαν Θείες πνευματικές έμπειρίες κατά τή σύντομη αυτή προσκυνηματική θεωρία τους.

Βίωσαν τή χαρά και τήν πληρότητα της Κεχαριτωμένης Κόρης της

Ναζαρέτ, μέσα στον περικαλλή Ναό του Ευαγγελισμού και στην ίδια τήν Πόλη τήν Ναζαρέτ, όπου η Παναγία μας δέχτηκε τόν Ευαγγελισμό. Δέχτηκαν τήν χάρη του Θεοδέγμονος Σππλαιού της Βηθλεέμ, γεύθηκαν τήν αγωνία και τούς καρπούς της προσευχής σκαρφάλλοντας κυριολεκτικά στο Σαραντάριο 'Όρος, όπου ο Κύριος νήστεψε και προσευχήθηκε 40 ημέρες και 40 νύχτες. Πήραν τήν ευλογία του 'Αγίου Σάββα και πορεύθηκαν στή Μονή Χοτζεβά. Κατέβηκαν στο Πραϊτάριο και εισήλθαν στή φυλακή του Χριστού. Προσκύνησαν τόν τάφο του τετραμέρου Λαζάρου στην Βηθανία. 'Έλαβαν τή μεγάλη ευλογία του Θεομητορικού μνήματος, του τάφου δηλ. της Παναγίας μας, στή Γεθσημανή, που σίγουρα θά παραμείνουν ανεξίτηλα για πάντα στις μνήμες και τις καρδιές όλων.

Στή συνέχεια, αξιώθηκαν νά δούν, μέ τά μάτια τους, τό μεγαλειό του Θαβωρίου 'Όρους, όπου μεταμορφώθηκε ο Κύριος, ένώπιον των τριών μαθητών Του, Πέτρου, 'Ιακώβου και 'Ιωάννου, και αφού πέρασαν από τήν Κανά της Γαλιλαίας και τήν Καπερναούμ, έλαβαν τήν άγιαστική δύναμη του 'Ιορδάνη Ποταμού. 'Η τελετή του άγιασμού και της βαπτίσεως των προσκυνητών έγινε από τόν π. Δαμασκνό στο ακριβές σημείο, όπου βαπτίστηκε ο Χριστός μας, στην έρημο του 'Ιορδάνη.

Γιά τό μεγαλειό και τό σπουδαίο πνευματικό έργο που γίνεται στα 'Ιεροσόλυμα, μίλησε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων κ. Θεόφιλος, ο οποίος ευλόγησε τό 'Ιερό Προσκύνημα των Βολιωτών προσκυνητών, κατά τήν 5η ημέρα της οδοιπορίας τους στην 'Αγία Γῆ. 'Η ευγνωμοσύνη και η χαρά ήταν έκδηλες στα πρόσωπα όλων. Δέχθηκαν τήν ύψιστη τιμή και ευλογία νά τούς όμιλεί, νά τούς ευλογεί και νά τούς άγιάζει ο Πρώτος της 'Αγιοταφικής αδελφότητας, ο οποίος ιδιαίτερος ευχαρίστησε τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας για τήν ευχή και ευλογία του νά πραγματοποιηθεί αυτή η προσκυνηματική έκδρομή και στή συνέχεια απευθύνθηκε στους προσκυνητές μέ έναν πυρίνο θεολογικό λόγο, για τό πώς θά καλλιεργήσουμε σήμερα τήν ανθρώπινη ψυχή, ώστε νά κερδίσουμε τήν αιωνιότητα και τήν Βασιλεία των Ουρανών.

'Εμπλεοι χαράς και ιεράς συγκινησέως, οι προσκυνητές αναχώρησαν από τήν 'Αγία Γῆ πλουσιότεροι πνευματικά και άνανεωμένοι μέ τή χάρη του Χριστού μας. Επέστρεψαν δέ ένδυναμωμένοι από τά Πανάγια προσκυνήματα και από τούς λόγους των 'Αγιοταφικών Πατέρων, που μέσα σε τόσο δύσκολους καιρούς συνεχίζουν νά δίνουν τή μαρτυρία της Πίστεως, της 'Ορθοδόξου ζωής και της άσκήσεως, σε έναν τόπο, όπου οι άνθρωποι, ακόμη και σήμερα, άρνούνται και άμφισβητούν τό πρόσωπο του Χριστού και άς στέκεται δίπλα τους και τούς φωνάζει: «'Εγώ είμι ο λαλών σοι», «είσελθε εις τήν χαράν του Κυρίου σου».

Ναυτική Έβδομάδα 2017

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΟΥΚΑ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΟΥ ΦΟΡΕΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ «ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΚΙΒΩΤΟΣ»

Μετά την «Ναυτική Έβδομάδα στον Βόλο 2017», μπορούμε να πούμε, πλέον, ότι δημιουργήσαμε ακόμη έναν θεσμό για τον Βόλο. Μέ το εϋρος των συνεργασιών και την ποιότητα των επιμέρους δράσεων, αποτελεί, πλέον, μία από τις σημαντικότερες και πιο μεγάλες διοργανώσεις για την περιοχή μας. Είμαστε ιδιαίτερα υπερήφανοι που οι εκδηλώσεις της Ναυτικής Έβδομάδας, που επανακαθιερώσαμε το 2015, με αφορμή το «Θεματικό Έτος Πολιτισμού 2015», που ήταν αφιερωμένο στον Πολιτισμό της Θάλασσας, χρόνο με τον χρόνο γίνεται καλύτερη και την αγκαλιάζει όλο και περισσότερος κόσμος, όχι μόνο Βολιώτες, αλλά και πάρα πολλοί επισκέπτες από άλλες περιοχές της χώρας μας. Είναι μία γιορτή ή όποια προβάλλει την Ίερά μας Μητρόπολη και τον φορέα της στον πολιτισμό, την «Μαγνήτων Κιβωτό», την περιοχή μας και τους ανθρώπους της, κυρίως, όμως, την αδιάρρηκτη σχέση του Βόλου και της Μαγνησίας με τη θάλασσα.

δευσης, το Κεντρικό Λιμεναρχείο Βόλου, ο Όργανισμός Λιμένος Βόλου (Ο.Λ.Β.), το Μουσικό Σχολείο Βόλου, αλλά και το Σώμα Ελληνικών Προσκόπων, Ναυταθλητικά σωματεία και πολιτιστικοί φορείς, κοινωνικοί φορείς, χορευτικά και μουσικά συγκροτήματα, χορωδίες κ.ά. Ευτυχώς, ο καιρός ήταν σύμμαχος και η «Ναυτική Έβδομάδα» προσέλκυσε περισσότερα από 7.000 άτομα, Βολιώτες και επισκέπτες της περιοχής μας, που παρακολούθησαν ή συμμετείχαν στις εκδηλώσεις.

Χαρακτηριστικά, υπολογίζεται ότι στον περίπλου του Παγασπικού με το SKIATHOS EXPRESS συμμετείχαν περισσότεροι από 1.300 επιβάτες, ενώ 1.000 περίπου παιδιά παρακολούθησαν και συμμετείχαν στις εκδηλώσεις.

Μεγάλη ήταν η ανταπόκριση των πολιτών και στις Έκθεσεις του Στάθου Ζαφραντζά και του γιατρού Θεόδωρου Περάκη.

Για ακόμη μία χρονιά, η «Ναυτική Έβδομάδα στον Βόλο 2017»

Με αυτή τη δήλωση του Σεβ. Μητροπολίτου μας ολοκληρώθηκε η «Ναυτική Έβδομάδα στον Βόλο 2017». Με τη συμμετοχή δεκάδων φορέων αλλά και τη μεγαλύτερη, από κάθε άλλη χρονιά, προσέλευση θεατών και επισκεπτών, πραγματοποιήθηκε και φέτος, για τρίτη συνεχή χρονιά, η «Ναυτική Έβδομάδα στον Βόλο 2017», στον ίδιο φιλόξενο προαύλειο χώρο του Ίερού Ναού Ἁγίων Κωνσταντίνου και Ἑλένης.

Ἡ γιορτή, θεσμός πλέον για την πόλη, διοργανώθηκε από τον φορέα πολιτισμοῦ της Ἱεράς μας Μητροπόλεως, «Μαγνήτων Κιβωτός, για τη διάσωση του πολιτιστικοῦ Ἀποθέματος», σε συνεργασία με ακόμη περισσότερους φορείς και συλλόγους της περιοχῆς μας. Περιλάμβανε δέ πλήθος εκδηλώσεων, δωρεάν για όλους, ὅπως ξεναγήσεις, παραστάσεις, ἐκθέσεις, εκδηλώσεις για τὰ παιδιά, ἀθλητικά δρώμενα, ὁμιλίες καὶ τὸν καθιερωμένο, πλέον, περίπλου τοῦ Παγασπικοῦ, ἔχοντας πάντοτε στό ἐπίκεντρο τὴ θάλασσα καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς Μαγνησίας.

Οἱ φεινές ἑορταστικὲς εκδηλώσεις τῆς «Ναυτικῆς Ἑβδομάδας» ἦταν αφιερωμένες στον Ἑλληνισμό τῆς «Μεγάλῆς Ἑλλάδας» (Magna Grecia) σὴν Κάτω Ἰταλία. Παράλληλα, τιμήθηκε ὁ Γιώργος Καφενταράκης, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀναχώρησή του, ἄνθρωπος τῆς τέχνης καὶ τῆς θάλασσας, μέλος τοῦ Δ.Σ. τῆς «Μαγνήτων Κιβωτοῦ».

Συγκεκριμένα, ἀπὸ τῆς 18 ἕως τῆς 25/6, πραγματοποιήθηκαν συνολικά 20 εκδηλώσεις, με τὴν συνεργασία 32 φορέων. Στὴ φεινὴ διοργάνωση συμμετείχε ὅλη ἡ Μαγνησία! Ἡ Περιφερειακὴ Ἐνότητα Μαγνησίας & Β. Σποράδων, ὁ Δῆμος Βόλου, τὸ Ἐπιμελητήριον Μαγνησίας, οἱ Δ/σεις Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαί-

ἔδωσε τὴ δυνατότητα σὴν Ἱερά μας Μητρόπολη, διὰ τῆς «Μαγνήτων Κιβωτοῦ», νὰ ἀναδείξει τὴ δυναμικὴ καὶ τὶς δυνατότητες πού ἔχει ἡ περιοχή μας σὲ ἐπίπεδο ἐξωστρέφειας καὶ συνεργασίας. Δεκάδες ἄνθρωποι, σύλλογοι καὶ φορεῖς, συνεργάστηκαν καὶ φέτος καὶ δημιούργησαν μιὰ ἑπταήμερη γιορτὴ σὸν Βόλο, μετὰ πολλές καὶ ἐνδιαφέρουσες εκδηλώσεις για τοὺς Βολιώτες καὶ τοὺς ἐπισκέπτες, με ἐπίκεντρο τὴ θάλασσα καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς. Ἡ ἀνταπόκριση τοῦ κόσμου ἦταν πολὺ μεγάλη, γεγονός πού γεμίζει ἱκανοποίηση καὶ δίνει τεράστια ὄθηση σὸν διοργανωτὴ φορέα για νὰ συνεχίσει, ὥστε νὰ ἐνισχυθεῖ ἀκόμα περισσότερο αὐτὸς ὁ πολὺ ἐπιτυχημένος θεσμός για τὴν περιοχή μας.

Ἡ «Μαγνήτων Κιβωτός» εὐχαριστεῖ θερμὰ ὅλους ὅσοι συνέβαλαν σὴν ἐπιτυχία τῆς διοργάνωσης για τὴν «Ναυτικὴ Ἑβδομάδα σὸν Βόλο 2017», κυρίως τοὺς συμμετέχοντες φορεῖς καὶ προπάντων τὴν «Πεμπουσία», τὸν Ὀργανισμό Λιμένος Βόλου καὶ τὸν Πρόεδρό του Θρασύβουλο Σταυριδόπουλο, τὸ Λιμεναρχεῖο Βόλου καὶ τὸν Λιμενάρχη Ἑμμανουὴλ Κανάλη, τὴν Περιφέρεια Θεσσαλίας, τὸν Δῆμο Βόλου, τοὺς ἐθελοντές, τοὺς ἐργαζόμενους σὴν Ἰ.Μ.Δ., τὸν Γιώργο Ζαγόρη καὶ τοὺς συνεργάτες του καὶ τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ Βόλου πού «ἀγκάλιασαν» τὶς εκδηλώσεις, καθώς καὶ τοὺς πολυπληθεῖς θεατὲς τῶν εκδηλώσεων, πού ἀπὸ πολὺ νωρὴς καταλάμβαναν θέσεις σὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο καὶ εἶχαν πάντοτε ἕναν «καλὸ λόγο» νὰ διατυπώσουν.

Ἦδη, ἔχουν ξεκινήσει οἱ προετοιμασίες για τὴν ἐπόμενη «Ναυτικὴ Ἑβδομάδα σὸν Βόλο», πού θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2018, καὶ ὅπως ἀνακοινώσαμε θὰ εἶναι αφιερωμένες σὲ μιὰ χώρα τῆς Μεσογείου.

ΠΛΗΘΟΣ ΠΙΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πάνδημη, όμως, ήταν και η συμμετοχή και η παρουσία των πιστών στον Μέγα Πανηγυρικό Έσπερινό, που τελέστηκε στον Ί. Ναό της Αγίας Παρασκευής Βόλου. Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε στη σημασία της συμμετοχής στην εκκλησιαστική κοινότητα: «Αποκτά νόημα η παρουσία μας, γιατί ανήκουμε στη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού. Γιατί είμαστε βαπτισμένοι στο όνομα της Αγίας Τριάδος, γιατί συγκροτούμε μία Εκκλησία, γιατί έχουμε ακριβώς την πίστη, τη βεβαιότητα και την εμπειρία ότι η σωτηρία μας δεν είναι απλώς ένα προσωπικό γεγονός. Κανείς δεν θα σωθεί μόνος του. Και η ίδια η Αγία, που μάλιστα έχυσε το αίμα της για την πίστη του Χριστού, ανήκε σε μία κοινότητα πιστών και στο όνομα του Χριστού δεν δέχθηκε να υποχωρήσει στις πιέσεις. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να έχουμε εμείς οι ὀρθόδοξοι χριστιανοί είναι η συνείδηση ότι ανήκουμε στην Εκκλησία του Χριστού. Αυτή την Εκκλησία ὄλοι μαζί την συγκροτούμε, κληρὸς καὶ λαός». Γιὰ τὸ θαῦμα τῆς πίστεως μίλησε (26/7) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, κατὰ τὴν Πανηγυρική Θεία Λειτουργία στον Ί. Ναό Ἀγίας Παρασκευῆς σπὴν Ζαγορά.

ΝΕΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΠΙΚΗ ΜΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Σέ κλίμα βαθιᾶς συγκίνησης τελέστηκε (6/8) σπὴν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Βόλου, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο, ἡ εἰς Πρεσβύτερον Χειροτονία τοῦ Διακόνου π. Ἰωάννου Σωτηροπούλου, ἐγγάμου Κληρικοῦ, πατέρα ἑνὸς τέκνου, πτυχιούχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. Σπὴ Θεία Λειτουργία τὸν Ἐπίσκοπο πλαισίωσαν πολλοὶ Κληρικοὶ καὶ συμμετείχε πλῆθος πιστῶν. Σπὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέφερε ὅτι ὁ π. Ἰωάννης ἀνήκει σπὴ γενιά τῶν Κληρικῶν, πού γνώρισε ἀπὸ μικρά παιδιά, ὅταν ἀνέλαβε τὸ πηδάλιο τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. «Μεγαλώσατε, σπουδάσατε, καταρτίσατε οἰκογένειες καὶ πλέον, καίρομαι, ὡς πατέρας, νὰ βλέπω τὰ παιδιά μου ν' ἀποκοτῶν ὄντοτητα καὶ ν' ἀξιῶνονται τῆς μεγάλης ἱερατικῆς τιμῆς». Ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι μέσα σπὴν ἱερωσύνη «ζοῦμε στιγμές Θαβάρ, στιγμές παρουσίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, στιγμές φωτός, διακονοῦμε τὸ Μυστήριον τῶν Μυστηρίων. Τί πῶς μεγάλο καὶ σπουδαῖο!». Ὁ Ποιμενάρχης μας κάλεσε τὸν νέο Πρεσβύτερο νὰ μὴ ξεχνᾷ ὅτι ἡ θέση του εἶναι δίπλα σπὴν λαὸ καὶ ὁ ρόλος του ἡ διακονία τοῦ λαοῦ: «Ὁ λαός μας ἔχει πόνο καὶ ἀγωνία, εἶναι τραυματισμένος, ἡ ἔκκοσμίκευση κυριάρχησε σπὴν ζωὴ τοῦ τόπου κι ἐμεῖς πρέπει ν' ἀντιπαλέψουμε μαζί της,

γιατί θέλει νὰ ἀποϊεροποιήσει τὰ πάντα, νὰ ξεχάσουμε παραδόσεις, ἤθη, ἔθιμα, νὰ διώξουμε τὸν Θεὸ ἀπὸ τὴν ζωὴ μας. Τὸ ἐπιδιώκει μέσα ἀπὸ λανθασμένες καὶ χαμένες ιδεολογίες, πού ἀντιστρατεύονται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Στὰ ὦτα μας, ὅμως, ἵκει πάντοτε ἡ φωνὴ τοῦ

Θεοῦ: «Αὐτοῦ ἀκούετε», κι ἔτσι Αὐτόν ὑπηρετοῦμε». Ὁ κ. Ἰγνάτιος κάλεσε τὸν νέο Πρεσβύτερο νὰ μὴ ξεχάσει ποτὲ τὸ πνεῦμα τῆς διακονίας: «Ὁ λαός μας θὰ ἀναζητῆ τὸ παράδειγμα τῆς ζωῆς σου, παρά τὰ λόγια σου, γι' αὐτὸ νὰ μιλάς περισσότερο σπὴν Θεὸ μέσα ἀπ' τὴν ζωντανή σου προσευχή καὶ ἴσως λιγότερο μὲ τὰ λόγια σου στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὸν Θεὸ, ἀλλὰ μὲ τὴν πράξη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή, τὴν προσφορά καὶ τὴν θυσία σου. Αὐτὸ θέλει ὁ λαός ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς του σήμερα». Ὁ Σεβασμιώτατος σημείωσε ὅτι ὁ π. Ἰωάννης ἀνήκει στοὺς Κληρικούς πού εἰσῆχθησαν σπὴν Ἱερωσύνη μὲ πλήρη ἐπίγνωση, χωρὶς τὴν κρατικὴ ἐξασφάλιση: «Χρῶσται τὸ Κράτος σπὴν Ἐκκλησία καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ σπὴν ὑποχρέωσιν του. Πλέον, ὁ λαός μας, παρά τὴν ἀνέχεια του, σπὴνρίζει τοὺς ἄμισθους Κληρικούς μας, γι' αὐτὸ τοῦ ἀξίζει κάθε εὐχαριστία κι εὐγνωμοσύνη». Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι π. Ἰωάννης ὑπηρετῆ τὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία μαζί μὲ τὸν δίδυμο ἀδελφὸ του π. Σταῦρο, μαζί μὲ τὸν ὁποῖο ἀνατράφηκαν πνευματικῶς σπὴν ἐνορία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Βόλου.

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΦῶΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

Μία εμπειρία ζωῆς, πού πολλές φορές θὰ ἀναπολήσουν σπὴν πορεία τοῦ βίου τους, εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουν τὸ βράδυ τοῦ Σαββάτου 8 Ἰουλίου 105 κατασκηνωτρῆς τῆς Β' κατασκηνωτρῆς περιόδου σπὴν Ἁγ. Λαυρέντιο Πηλίου. Κορίτσια ἀπὸ Γ' ἕως ΣΤ' τάξη τοῦ Δημοτικού Σχολείου εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν σπὴν Θεία Λειτουργία πού τέλεσε ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν λήξη τῆς περιόδου σπὴν κατασκηνώσεις τῆς Ι.Μ.Δ. σπὴν πανέμορφη γωνιά τοῦ Πηλίου. Ὅλοι μαζί, σάν μιά μεγάλη οἰκογένεια, συγκεντρώθηκαν σπὴν προσευχητάρι, κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα πλατάνια, καὶ πῆραν μέρος σπὴν Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ὀλόγιμου φεγγαριοῦ. Στὸ τέλος τῆς βραδινῆς λειτουργίας ὁ κ. Ἰγνάτιος εὐχαρίστησε τὴν κατασκηνώτριας γι' αὐτὴ τὴν χαρὰ, μιλώντας γιὰ τὸ φυσικὸ καὶ πνευματικὸ κἄλλος τοῦ χώρου. «Σ' αὐτὸ τὸ προσευχητάρι ἔχουν ἑκατοντάδες χιλιάδες παιδιά προσευχηθεῖ ὅλα τὰ χρόνια πού ἡ Μητρόπολή μας λειτουργεῖ ἐδῶ τὴν κατασκηνώσιν», σημείωσε ὁ κ. Ἰγνάτιος. «Πολλές φορές, σήμερα ὄριμοι ἄνθρωποι, οἰκογενεάρχες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔρχονται καὶ μοῦ ὁμολογοῦν ὅτι ἐδῶ σπὴν προσευχητάρι διασώζουν τὴν πῶς ἱερὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς τους. Καὶ μάλιστα ἐπανέρχονται πολλές φορές ὅταν ἔχουν δυσκολίες καὶ φέρνουν τὸ νοῦ τους ἐδῶ σπὴν Ἁγ. Λαυρέντιο σπὴν κατασκηνώσιν γιὰ νὰ πάρουν δύναμιν καὶ νὰ ξαναμιλήσουν μὲ τὸν ζωντανὸ Θεὸ. Σήμερα ἐμεῖς κοινωνήσαμε τὸν ζωντανὸ Θεὸ καὶ θέλω νὰ εὐχαριστήσω ἰδιαίτερα τὸν π. Βασίλειο καὶ τὴν πρεσβυτέρα του, γιατί ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια στέκονται σπὴν πλευρὸ μου καὶ βοηθοῦν μὲ ὄλες τους τὴν δύναμιν καὶ ἰδιαίτερα σπὴν λειτουργία τῆς κατασκηνώσεως. Τοὺς ἀγαπῶ, τοὺς εὐχαριστῶ καὶ τοὺς εὐγνωμονῶ. Καὶ μαζί τους ὄλα τὰ στελέχη, ὄλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἔχουν σπὴνρίξει τὴν προσπάθεια, ἔχουν βοηθήσει τὰ μικρότερα ἀδέρφια τους, ἔχουν δημιουργήσει μιά μεγάλη παράδοση ζωντανῆς κατασκηνώσεως σπὴν τὸπο αὐτὸ. Εὐχαριστῶ καὶ τὴν κυρίες πού θυσιάζονται κάθε φορὰ σπὴν κουζίνα καὶ ὄλους ὅσοι συνεργοῦν γιὰ νὰ λειτουργοῦν οἱ κατασκηνώσεις μας κάθε χρόνο, πού ἔχουν πολὺ κόπο, μεγάλη θυσία, ἐξαιρετικὴ προετοιμασία, ἀλλὰ πού εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπιδροῦν ἀφάνταστα σπὴν ζωὴ σας».

ΠΑΝΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Έτος 36ο • Άρ. Φύλλου 435-436 • Ιούλιος-Αύγουστος 2017

Εκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἰγνάτιος

Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου

Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῖστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλικὴ Ἀντωνάκη

Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΛΜΟΣ

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνο: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: press@imd.gr

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΣΤΟ ΒΟΛΟ

Μία προσπάθεια δεκαετιών ολοκληρώθηκε (6/7) με τή Θυρανοίξια του Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Κυριακῆς Βόλου, στὸν συνοικισμό τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἑργατικῆς Κατοικίας, πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως, ὁ προϊστάμενος τῆς Ἑνορίας Πρωτ. Κωνσταντίνος Φλάκης ἀναφέρθηκε στοῦ ἱστορικοῦ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ πού ξεκίνησε ἀπὸ μιά ομάδα κατοίκων τῶν Ἑργατικῶν Κατοικιῶν τὸ 1996, πού μαζί μέ τόν Μακαριστό Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο – τότε Μητροπολίτη Δημητριάδος – συγκέντρωσαν ὑπογραφές καί αἰτήθηκαν τήν παραχώρηση τοῦ χώρου γιά τόν σκοπό αὐτό ἀπὸ τόν Ὁργανισμό Ἑργατικῆς Κατοικίας. Στήν ιδιαίτερη ἀξία τῆς ἀνεγέρσεως ναῶν – φαινόμενο πού ἐκλείπει στὸν δυτικὸ κόσμο – ἔκανε λόγο ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, συγχαίροντας, ταυτόχρονα, τοὺς Ἱερεῖς καί τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς. «Μέσα στὸν δυτικὸ κόσμο πού ἀνήκουμε καί πού παλεύουμε νά κρατήσουμε τήν ἰδιοπροσωπεία μας, πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι φαινόμενα ἀνεγέρσεως νέων Ἱερῶν Ναῶν δέν ὑπάρχουν πλέον. Δυστυχῶς, ὁ δυτικὸς Χριστιανισμός ἔχει παγιδευτεῖ σέ μιά ἐκκοσμίκευση πού ἀκόμη καί Ναοὶ ἀλλάζουν τόν σκοπό τῆς ὑπαρξῆς τους. Αὐτὸ δέν συμβαίνει στίς Ὁρθόδοξες χώρες καί πολύ περισσότερο στήν Ἑλλάδα. Ἐδῶ ἔχουμε διασώσει τήν κοινότητά μας, γιατί τελούμε τὸ Μυστήριό τῆς Εὐχαριστίας, ἐδῶ διασώζουμε τήν ἐλληνική μας γλῶσσα σέ μιά αὐθεντικὴ μορφή, ἀκόμη κι ἂν δέν τήν κατανοοῦμε πολλές φορές, ἐδῶ κρατᾶμε ζωντανή τήν Ὁρθόδοξη πίστη μας πού εἶναι ἡ ἐνοποιὸς μας δύναμη σέ αὐτοὺς τοὺς κρίσιμους καιροὺς. Καί δέν ὑπάρχει Ἀκολουθία πού νά μὴν μνημονεύονται οἱ κήτορες τοῦ Ναοῦ, πού ὑπῆρξαν πάντα τὰ προπύργια τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως μας. Γι' αὐτὸ σήμερα σᾶς καμαρώνω καί σᾶς συγχαίρω». Ὁ Σεβασμιώτατος δέν παρέλειψε νά εὐχαριστήσῃ τοὺς Ἱερεῖς καί τοὺς πιστοὺς γιά τίς ἀοκνες προσπάθειές τους, τόν εὐεργέτη κ. Νίκ. Δελιγεώργη ἀλλὰ καί τοὺς τοπικοὺς ἄρχοντες πού ἔδωσαν τὸ παρών.

ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΓΙΟΡΤΑΣΤΗΚΕ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Πάνδημη ἦταν ἡ συμμετοχὴ τῶν πιστῶν τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὸν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό στὸν Ἱ. Ναὸ τῆς Εὐαγγελίστριας Ν. Ἰωνίας, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Μιλώντας γιά τὸ «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ» ὁ Μητροπολίτης μας ἀνέφερε ὅτι «δέν ὑπάρχει γωνία τῆς ἐλληνικῆς γῆς, δέν ὑπάρχει Ἑλληνικὴ κοινότητα σ' ὅλο τὸν κόσμο, πού νά μὴν ἔχει ἐκκλησιά στοῦ ὄνομα τῆς Παναγίας, πού νά μὴν τιμᾷ τούτη τὴν ἡμέρα, πού νά μὴν χαίρεται καί ἀγαλλεῖται γιά τούτη τὴν γιορτή. Καί εἶναι ιδιαίτερα τούτη τὴν κρίσιμη ἐποχὴ, πού ἔρχεται αὐτὴ ἡ γιορτὴ νά ἐπιβεβαιώσει, γιά ἄλλη μιά φορά, αὐτὸ πού ζοῦμε ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ. Ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πίστη μας εἶναι ἡ ἐνοποιὸς μας δύναμη. Ποιὸς μπορεῖ νά τὸ ἀμφισβητήσει;

Τί ἄλλο ἀπέμεινε, παρά μόνο ἡ πίστη μας, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλοῦμε τὴν δύναμη γιά ν' ἀντέξουμε ὅλες τίς κακουχίες, νά παραμείνουμε ἐλεύθεροι στὸ πνεῦμα καί στήν ψυχὴ καί νά μὴν ὑποδουλωθούμε. Εἶναι ἡ ὀρθοδοξία ὅ,τι πιὸ θαυμαστό ἔχουμε στή ζωὴ μας οἱ Ἕλληνες, γιατί εἴμαστε γένος ὀρθοδόξων κι αὐτὸ δέν ἀλλάζει καί κανεὶς δέν πρέπει νά τὸ ἀμφισβητεῖ, γιατί οὐσιαστικά ἂν τὸ ἀμφισβητήσει, ἀμφισβητεῖ καί τὸ ἴδιο τὸ Γένος...». Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς ὁ Σεβασμιώτατος λειτούργησε στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά Μονὴ Παναγίας Ἄνω Ξενίας μαζί μέ πλῆθος προσκυνητῶν ἀπὸ τὴν γύρω περιοχὴ ἀλλὰ καί ομάδα Ρουμάνων ἀδελφῶν. Κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία ἀναγνώσθηκε τὸ ἑόρτιο Μήνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐνῶ στοῦ τέλος, ὁ Ποιμενάρχης μας ἀπευθύνθηκε στὸν λαό, σημειώνοντας ὅτι «ἡ Παναγία μας ἐνώνει τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνες σ' ὅλο τὸν κόσμο. Δέν ὑπάρχει σήμερα ἐλληνικὴ ψυχὴ πού νά μὴ σκιρτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση, πού νά μὴν προσεύχεται στήν Παναγία, πού νά μὴ νιώθει τὴν χάρη τῆς παρουσίας της στή ζωὴ της. Οἱ Ἕλληνες εἴμαστε γεννημένοι μέ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη μας ἐνοποιὸς δύναμη, μέ τὴν Παναγία μας Στρατηγό, μέ τὸ εἰκόνημά της μέσα σέ κάθε σπίτι κι ἔτσι συγκροτοῦμε τὸ Γένος τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων... Ἀκριβὴ παρακαταθήκη μας παραμένει ἡ Ἑλληνορθόδοξη ἰδιοπροσωπία μας, γεγονός πού οὐδεὶς μπορεῖ νά παραχαράξῃ, νά περιφρονήσει ἢ νά ἀλλοιώσει. Ἡ σημερινὴ μέρα ἀποδεικνύει περὶτρανα αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, καθὼς δέν ὑπάρχει γωνία τῆς ἐλληνικῆς γῆς πού νά μὴν πανηγυρίζει, γιά νά καταδειχθεῖ καί πάλι ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ἡ Μητέρα ὅλων μας, ἡ Προστάτιδα τῆς Πατρίδας μας...».

καὶ πάλι ὅτι ἡ Παναγία εἶναι ἡ Μητέρα ὅλων μας, ἡ Προστάτιδα τῆς Πατρίδας μας...».

ΤΙΜΗΘΗΚΕ ΣΤΗ ΓΕΝΕΤΕΙΡΑ ΤΟΥ Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Μέ τὴν δέουσα λαμπρότητα ἡ Τοπικὴ μας Ἐκκλησία τίμησε τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου στή γενετείρᾳ του, τόν Ἅγιο Λαυρέντιο Πηλίου. Στὸν Μέγα Πανηγυρικό Ἑσπερινό χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος πλαισιωμένος ἀπὸ μεγάλο πλῆθος προσκυνητῶν. Στὴν ὁμιλία του ὁ κ. Ἰγνάτιος τόνισε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος «συνεχίζει τὴν παράδοση τῶν Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἡρώων τῆς Πατρίδας». Ἐπεσήμανε ὅτι «εἶναι θαυμαστὸ τὸ γεγονός ὅτι, στήν μαύρη περίοδο τῆς τυραννικῆς τουρκοκρατίας, νέοι σάν τόν Ἀπόστολο ἐπέλεξαν τὴν θυσία καί τὸ μαρτύριο, ἀντὶ νά ἐνδώσουν καί διὰ τοῦ ἐξισλαμισμοῦ, νά ἀπολαύσουν τίς χαρὲς τῆς ζωῆς. Βέβαια, γιά νά τὸ καταφέρουν, διακρίνονταν ἀπὸ πλῆθος σημαντικές προϋποθέσεις: Καταρχάς, εἶχαν τὴν διαρκὴ ἐμπειρία τῆς Θείας Λειτουργίας, πού δέ σταμάτησε ποτέ κι ἔτσι κράτησε ζωντανὸ τὸ Μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας... Εἶχε, ἐπίσης, συνείδηση ὅτι, ζώντας ὡς μέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, εἶχε κοντὰ τοῦ ὅλου, δέν ἦταν μόνος. Τὸ Μαρτύριό του δέν ἦταν ἀτομικὸ ἀλλὰ τὸ Μαρτύριο ὅλης τῆς κοινότητας, γι' αὐτὸ καί ὁ τόπος αὐτὸς θεωρεῖ τόν Ἅγιο Ἀπόστολο

καύχημά του ἀλλὰ καί ὅλη ἡ Ἑλλάδα, γιατί ἡ θυσία τῶν Νεομαρτύρων εἶχε τεράστια ἀξία γιά ὅλο τὸν σκλαβωμένο λαὸ μας...». Περαιῶντας τὸν λόγο του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου, «καλοῦμαστε κι ἐμεῖς σήμερα νά κρατήσουμε ζωντανὴ τὴν πίστη. Ἡ Ὁρθόδοξία μας ἔμεινε ἡ μόνη ἐνοποιὸς δύναμη σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἡ Ὁρθόδοξη οἰκογένεια παραμένει τὸ ζωντανὸ κύτταρο αὐτῆς τῆς πατρίδας, ὅσο αὐτὴ θά δίδει παραδείγματα μαρτύρων τῆς πίστεως καί τοῦ ἔθνους».

ΛΑΟΘΑΛΑΣΣΑ ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΟΥΠΗ

Ἐξι Μητροπολίτες, δεκάδες Κληρικοί ἀπό διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας, ἀντιπροσωπεῖες Μονῶν ἀπό τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ χιλιάδες εὐλαβῶν προσκυνητῶν κατέκλυσαν (22/7) τὴν Ἱερά Μονὴ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου, ἐνώνοντας τὶς προσευχὰς τους γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τοῦ αἰοδίμου Πρωτ. Ἀντωνίου Ζούπη, νέου Κτίτορος καὶ Γέροντος τῆς Μονῆς καὶ πνευματικοῦ Πατρός, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει σαράντα ἡμερῶν ἀπὸ τὴν εἰς Κύριον ἐκδημία του. Τῆς Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιὴλ, συλλειτουργοῦντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Κερκύρας, Παζῶν καὶ Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου, Βελεστίου κ. Δαμασκηνοῦ, Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, συμπροσευχομένου τοῦ Σεβ. Βρεσθένης κ. Θεοκλήτου, ἐνῶ τὸ «παρών» ἔδωσαν καὶ ἐκπρόσωποι τῶν στρατιωτικῶν Ἀρχῶν καὶ τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης. Τὸν Θεῖο Λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. κ. Δανιὴλ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου γιὰ τὸν μαθητὴ του Τιμόθεο, «ἐδούλευσεν εἰς τὸ Εὐαγγέλιον», ἐπισημαίνοντας ὅτι χαρακτηρίζει ἀπόλυτα τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο τοῦ αἰοδίμου Γέροντος Ἀντωνίου, «ὁ ὁποῖος ὑπῆρέτισε θεοφιλῶς τῇ διάδοσι τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Εὐαγγελίου».

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΕ Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ

Σέ κλίμα κατάνυξης τελέστηκε (18/7) ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἑσπερινός σπὴν Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ σπὴν Πορταριά, ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου, παρουσία πλήθους πιστῶν. Ὁ Μητροπολίτης μας, ἀναφερόμενος στὸν βίον τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ, μίλησε γιὰ τὸν ἀναστάσιμον ἄνθρωπον, πού πρέπει νὰ γίνουμε μιμητὲς του, ὥστε νὰ κληρονομήσουμε τὸν Παράδεισον. Ἐπεσήμανε ὅτι «βλέποντας τὴ μορφή τοῦ Ἁγίου νιώθουμε ὅτι εἶναι ἓνας ἄνθρωπος πού ξεπέρασε τὰ ἀνθρώπινα καὶ γευόμενος τὴν κοινωνία μὲ τὸν Χριστό, μποροῦσε νὰ τοὺς κάνει ὅλους οἰκείους. Ἦθελε ὅλοι νὰ εἶναι δικοὶ του. Καὶ δὲν ξεχώριζε κανέναν. Γιατί αὐτὸ εἶναι ὁ ἀναστάσιμος ἄνθρωπος. Ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, πού ὁ ἴδιος δημιούργησε σὲ ἀδίκους καὶ δικαίους, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε γιὰ νὰ καλέσει ἀμαρτωλούς σὲ μετάνοια... Θέλετε νὰ διακρίνετε ἀναστάσιμον ἄνθρωπον; Ὅταν νιώθετε κοντὰ του ἡμερῖα. Ὅταν τὸν πλησιάζετε καὶ νιώθετε μιὰ δροσιά νὰ σᾶς πλημμυρίζει. Ὅχι φυσικὴ δροσιά, ψυχικὴ δροσιά. Γιατί ξέρετε νὰ συγκωρεῖ, νὰ ἀντέχει, νὰ σὲ δέχεται ὅπως εἶσαι...».

ΛΑΜΠΡΗ Η ΠΑΝΥΓΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

Παραμονὴ τῆς ἐορτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Βόλου. Σπὴν ὁμιλία του ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορά στὸ ἔργο πού συντελεῖται, δεκαετίες τώρα, στὸ Ὁρφανοτροφεῖο Βόλου. Μίλησε γιὰ τὴν ἱστορικὴ του διαδρομὴ, σπὴ

διάρκεια τῆς ὁποίας πλῆθος παιδιῶν βρῆκαν καταφύγιο σ' αὐτό. Ἀναφέρθηκε σπὴν ἀμέριστη στήριξη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας στὸ Ἰδρυμα, προκειμένου νὰ παραμείνει ζωντανό, ἐνῶ ἐξῆρε τὸν

ἀγώνα τῆς νέας Διοίκησης, ὑπὸ δύσκολες συνθήκες καὶ τὴν φιλότιμην προσπάθεια πού καταβάλλει γιὰ νὰ μὴ λείπει τίποτα ἀπὸ τὰ παιδιά, ἔχοντας διαμορφώσει κλίμα ἀμέριστης στοργῆς καὶ ἀγάπης. Στὸ χάρισμα τῆς ὑπομονῆς ἀναφέρθηκε (27/7) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνατίος, κατὰ τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, σπὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀγιάς. Ὑπογράμμισε ὅτι ἡ πραγματώσῃ της ἀπαιτεῖ προσπάθεια ἐξαιρετικὴ, μεγάλο ἀγώνα, ἀλλὰ καὶ πόνο, ἐάν θέλει νὰ εἶναι κανεὶς συνεπὴς μὲ τὴν χριστιανικὴ του ιδιότητα. Ὁ κ. Ἰγνατίος κάλεσε σὲ ἀγώνα γιὰ τὴν πραγματώσῃ τῆς ὑπομονῆς σπὴ ζωὴ μας, «πού φέρνει ἐλπίδα σὲ ὅλο τὸν κόσμον. Ἡ ἐλπίδα μας δὲν εἶναι λόγια καὶ ἰδεολογίες, οὔτε προγράμματα, σχέδια καὶ ἀναγγελίες. Ἡ ἐλπίδα μας εἶναι πρόσωπον, ὁ Χριστὸς, πού κατήργησε τὸν θάνατον καὶ ἀναστήθηκε καὶ χαρίζει τὴν ἀνάσταση στοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὴ τὴν ὑπομονὴ καλοῦμαστε νὰ διανύσουμε, ἀδερφοί μου, καὶ τότε ἡ ἐλπίδα δὲν θὰ σβήσει ἀπὸ τὶς ψυχὰς μας». Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τὸ παράδειγμα τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ἠγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. Αἰμιλιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγόγγυστα καὶ μὲ ἐλπίδα στὸν Θεόν, σπῶναι τὸν σταυρὸ τῆς ἀσθενείας, καθιστώντας τὸν ἑαυτὸ του, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, ὑπόδειγμα στὸν λαὸν μας. Ἐξῆρε δὲ τὸ ἔργο τῆς ἀδελφότητος, πού ἀφορᾷ καὶ σπὴν ἀνοικοδόμησι τῆς Μονῆς, κυρίως, ὁμως, σπὴν πνευματικὴ στήριξη τοῦ λαοῦ μας, γεγονός πού τὴν κατέστησε σημεῖον πνευματικῆς ἀναφορᾶς σπὴν γύρω περιοχὴ.

ΠΛΗΘΟΣ ΠΙΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Πλήθος πιστῶν συνέρευσε (5/8) στὸν Μέγα Πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ τῆς ἐορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος στὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸ τοῦ Βόλου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου. Ἀναφερόμενος σπὴ σημασία τῆς μεγάλῃς αὐτῆς ἐορτῆς γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὁ Μητροπολίτης μας μίλησε γιὰ τὴν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων νὰ ζήσουν τὴν ἐμπειρία πού βίωσαν στὸ ὄρος Θαβώρ οἱ Μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης. Ὅπως σημείωσε, «θέλησε νὰ τοὺς φέροι ἐκεῖ, γιὰ νὰ γευθοῦν τὴ δόξα, νὰ νιώσουν τὴ λαμπρότητα τοῦ νοπτώ ἡλίου, νὰ δοῦν καὶ νὰ διαπιστώσουν ὅτι ὄντως εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, πού προφήτευσαν οἱ Προφῆτες πού συνομιλοῦν μαζί Του. Κι ἔτσι νὰ ἀντλήσουν δύναμη, νὰ πάρουν κουράγιο, νὰ κρατήσουν τὴν εἰκόνα

καὶ τὴν ἐμπειρία πού τοὺς ἔφθασε σὲ σημεῖον νὰ λένε «ἐδὼ νὰ μείνουμε γιὰ πάντα, Κύριε. Τί καλύτερο»... Οἱ ἄνθρωποι, ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐμπειρίες, εἴμαστε πλασμένοι γιὰ δόξα, εἴμαστε ἀπὸ φῶς καὶ νουσιᾶ Θεοῦ μέσα μας, εἴμαστε Θεοῦ εἰκόνες, μὲ ἐλευθερία καὶ δύναμη. Αὐτὴ ἡ ἐλευθερία, ὁμως, ὡς δῶρον μὲν ἀκριβὸν ἀλλὰ τίμημα μεγάλο καὶ δίκαιο μαχαίρι, μᾶς στέρνεσε αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖον εἴμαστε πλασμένοι αἰώνια καὶ μᾶς ἔφερε πάνω σπὴ γῆ μὲ κόπους καὶ μόχθους, μὲ ἀγωνίες καὶ ἄγχη, νὰ μποροῦμε νὰ παλεύουμε, γιὰ νὰ ξανακερδίσουμε τὴν ἐμπειρία τοῦ Παραδείσου. Καὶ δὲν μᾶς ἐγκατέλειπε ὁ Πανάγαθος Θεός. Ἦρθε ὁ ἴδιος νὰ γίνῃ ἄνθρωπος γιὰ μᾶς, ἄφησε ὁ Θεός καὶ Λόγος τὴν δόξα καὶ τὸ φῶς, γιὰ νὰ ἔρθῃ μέσα σπὴν ταπεινὴ φάτνη καὶ πάνω σπὴ γῆ, νὰ ζήσει κοντὰ στὰ δικά μας πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες. Αὐτὸς ὁ ἀναμάρτητος, μὴ ἔχοντας ἀρνηθεῖ τὴν ἀγάπην, κάλεσε καὶ μᾶς καὶ πάλιν νὰ κοινωνήσουμε αὐτὴ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ...». Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος παραλλήλισε τὸ ὄρος Θαβώρ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθόδοξην πίστην μας, ἐκεῖ ὅπου κάθε πιστὸς μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν Θεῖαν ἐμπειρία τῆς Μεταμορφώσεως.

«Ὅταν ἀγνοοῦμε τὴν συμπόρευση τοῦ Ἔθνους μας μέ τὴν Ὁρθοδοξία, ἀδικοῦμε τὴν ἴδια τὴν ἱστορία»

Ἱστορικές στιγμές ἔζησε στὶς 17 Αὐγούστου ὁ Ἄλμυρός, καθώς ὑποδέχθηκε ἐπίσημῶς τὸν ἐξοχότατο Πρόεδρο τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλο, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθηκε τὴν περιοχή, γιὰ νὰ συμμετάσχει στοὺς ἑορτασμοὺς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὶς 17 Αὐγούστου 1881.

Τὸν κ. Πρόεδρο ὑποδέχθηκε στὰ προπύλαια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἄλμυρου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος καὶ ἀμέσως τελέστηκε ἐπίσημη Δοξολογία, παρουσία τῆς Ὑφυπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. Κατερίνας Παπανάτσιου, τοῦ Περιφερειάρχου Θεσσαλίας κ. Κώ-

στα Ἀγοραστοῦ, τῶν Βουλευτῶν Μαγνησίας κ.κ. Χρήστου Μπουκώρου καὶ Παναγιώτη Ἡλιοπούλου, τοῦ Δημάρχου κ. Δημητρίου Ἐσερίδη, τῆς ἡγεσίας τῶν Στρατιωτικῶν, Λιμενικῶν, Ἀστυνομικῶν καὶ Πυροσβεστικῶν Ἀρχῶν καὶ πλῆθους κόσμου.

Στὴ συνέχεια, ὁ κ. Πρόεδρος ἐπισκέφθηκε τὴν παλαιά καὶ ἱστορική Ἱερά Μονή Παναγίας κάτω Ξενιάς, σπὴν εἴσοδο τῆς ὁποίας τὸν ὑποδέχθηκε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος, ἐπικεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς Περιφέρειας Ἄλμυρου, καὶ ἡ Ἦγουμένη τῆς Μονῆς Γερόντισσα Νυμφοδώρα, ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀδελφότητας.

Ἀκολούθησε Δοξολογία στὸ Καθολικό τῆς Μονῆς στὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Σεβασμιώτατος προσφώνησε τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας, ἀναφερόμενος σπὴν μεγάλη ἐκκλησιαστική καὶ ἐθνική προσφορά τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ στὸν μεγάλο σεισμό τοῦ 1980, πού τῆς προκάλεσε τεράστιες καταστροφές καὶ ὀδήγησε σπὴν ἐγκατάλειψή της καὶ σπὴν μετεγκατάσταση τῆς ἀδελφότητας σπὴν νέα Μονή, πού κτίστηκε πλησίον τῆς παλαιᾶς. Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε ἰδιαίτερα στοὺς ἀγῶνες τοῦ γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς Μονῆς ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς Ποιμαντορίας τοῦ σπὴν Μητρόπολή μας καὶ τόνισε τὰ ἑξῆς: «**Τὸ παλαιὸ μοναστηριακὸ συγκρότημα, πού εἶδε ἀνά τοὺς αἰῶνες τόσες θαυματουργικές ἐπεμβάσεις τῆς Παναγίας μας καὶ παρηγόρησε σέ ἐθνικές συμφορές τὸν λαὸ μας, μῆπκε σπὴν καρδιά μας. Θεωρήσαμε πὼς χρέος μας ἦταν νὰ φροντίσουμε γιὰ τὴν ἀποκατάστασή του, ὥστε νὰ ἀποδοθεῖ πάλι στὸν λαὸ μας λειτουργικὸ, ὄχι βέβαια, πλέον, ὡς τόπος μοναστικῆς ἀσκήσεως, ἀφοῦ πᾶ ἡ Ἀδελφότητα εἶναι ἐγκατεστημένη σπὴν νέα Μονή, ἀλλὰ μέ νέα χρήση, πού νὰ συνάδει μέ τοὺς ἀγίους σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας μας.**

Παλέψαμε μέ ὅλες μας τὶς δυνάμεις, πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, τοπικούς παράγοντες καὶ κρατικούς φορεῖς. Ζητήσαμε τὴ βοήθεια τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας γιὰ τὴν ἀποκα-

τάσταση αὐτοῦ τοῦ ἐξαιρετοῦ μνημείου. Λάβαμε πλείστες ὑποσχέσεις πού, μέ πόνο τὸ λέγομε, ἀποδείχθηκαν ἔωλες. Μέ ἀπορία καὶ παράπονο διερωτηθήκαμε γιὰ τὸν λόγο τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὸν πολῦτιμο αὐτὸ πνευματικὸ θησαυρὸ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς τῆς πατρίδος μας. Δέν στάθηκε δυνατόν νὰ βροῦμε ἀπάντηση στὸ εὐλόγο ἐρώτημά μας.

Σήμερα, μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας μας, ἔχομε ἤδη δρομολογήσει τὶς προσπάθειές μας, ἀναλαμβάνοντας μόνοι μας, ὡς τοπικὴ Ἐκκλησία, παρὰ τὸ βῆρος τοῦ ἐκτεταμένου φιλανθρωπικοῦ μας ἔργου, τὸ τεράστιο αὐτὸ ἐγκλημα, μέ τὴ συναντίληψη τοῦ ὑλικά φτωχοῦ ἀλλὰ σέ ἔργα εὐσέβειας πλοῦσιου λαοῦ μας....».

Στὸ τέλος τῆς Δοξολογίας ὁ Σεβασμιώτατος, ἐκ μέρους τῆς Μονῆς, προσέφερε στὸν κ. Πρόεδρο ἀντίγραφο τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Παναγίας Ξενιάς, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἱστορικῆς ἐπισκέψεώς τοῦ σπὴν Μονή. Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ἡ Ἦγουμένη ξενάγησαν τὸν κ. Πρόεδρο στοὺς χώρους τῆς Μονῆς, ὅπου ἐπιτελοῦνται τὰ ἔργα τῆς ἀνασπίλωσης τοῦ μνημείου καὶ ὁ κ. Παυλόπουλος ἐξέφρασε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐαρέσκεία τοῦ γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν καὶ εὐχήθηκε γιὰ τὴ σύντομη ὀλοκλήρωσή τους.

Ἀκολούθως ὁ κ. Πρόεδρος ἐπισκέφθηκε τὴν νέα Ἱερά Μονή Παναγίας κάτω Ξενιάς, ὅπου προσκύνησε τὴ θαυματουργή Εἰκόνα καὶ τὸ τεμάχιο τῆς Ἁγίας Ζώνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐνῶ πρόεβη καὶ σπὴν ἀκόλουθη ἀποκλειστική, πρὸς τὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, δήλωσε: «**Ἀποτελεῖ γιὰ μένα μιά σημαδιακὴ στιγμή σπὴν σταδιοδρομία μου καὶ ἰδίως σπὴν θητεία μου ὡς Πρόεδρου τῆς Δημοκρατίας αὐτὸ τὸ προσκύνημα, πού γίνεται σέ ἓνα ἀπὸ τὰ παραδοσιακότερα καὶ λαμπρότερα μνημεῖα τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Ἐδῶ μπορεῖ νὰ καταλάβει κανεὶς αὐτὸ πού ὅλοι πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε: τὸν ἄρρηκτο δεσμό ἀνάμεσα στὸ Ἔθνος μας καὶ τὴν ἱστορία τοῦ καὶ σπὴν Χριστιανοσύνη καὶ ἰδίως σπὴν Ὁρθοδοξία. Αὐτὴ ἡ διαπίστωση δέν ὑποπιᾶ σέ καμία περίπτωση τὸ ὅτι πρέπει νὰ σεβόμαστε τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός. Αὐτὸς ὁ σεβασμὸς ὑπάρχει καὶ εἶναι σύμφυτος μέ τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ Δημοκρατία. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, τόποι σάν κι αὐτόν μας δείχνουν ὅτι ὅταν ἀγνοοῦμε τὴ συμπλευση καὶ συμπόρευση τοῦ Ἔθνους μας μέ τὴν Ὁρθοδοξία ἀδικοῦμε τὴν ἴδια τὴν ἱστορία. Καὶ δέν ἔχομε κανένα δικαίωμα νὰ τὸ πράξουμε, πολλῶ μᾶλλον, ὅταν τόποι σάν κι αὐτόν μποροῦν νὰ μᾶς ἐμπνεύσουν γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ χρέους γιὰ τὸ μέλλον καὶ γιὰ ὅλους ἐκείνους πού ἔχουν τὶς πολιτικές εὐθύνες ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλο τὸν λαὸ μας. Καὶ πάλι εὐχομαι νὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ, νὰ ζήσω τὰ ἐγκαῖνια τῆς Μονῆς κι εὐχομαι τοῦτο τὸ προσκύνημα ἐδῶ νὰ εἶναι παραμυθία γιὰ ὅλο τὸν κόσμο αὐτές τὶς δύσκολες στιγμές».**

